

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

<p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ 5. 'Οδός Πατησίων αριθ. 3. Αί συνδρομαί αποστέλλονται απ' εὐ- ρας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου. ὀνομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.</p>	<p>ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθιστ. E. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — ΣΙΩΠΗΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΕΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ (συνέχ. καὶ τέλος) ὑπὸ F. Caballero. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΟΡΩ, μυθιστορία A. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ. — Ο ΛΙΘΟΓΛΥΦΟΣ, διήγημα Bonaventure Soulas.</p>	<p>ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ Προσληρωτία 'Εν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. 'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.</p>
---	---	--

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ
 ΓΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL
 Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— 'Ο Κορζύ τῷ διηγῆθη τὰ πάντα πᾶν
 τι αὐτὸς οὕτως εἶδε καὶ πᾶν ὅ, τι ἤ-
 ρουσε παρὰ τῶν γειτόνων.
 'Ο Καπελούζος ἠκροῶτο αὐτοῦ σιω-
 ηλῶς.
 'Οτε δὲ ὁ Κορζύ ἐτελείωσεν, ἠγέρθη
 καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ πιστοῦ βοηθοῦ τοῦ
 λέμματος πλήρες ἀγανακτήσεως.
 — Πρέπει νὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ, εἶπε,
 πρέπει! . . . 'Ακούεις; 'Αμὰ ἐλευθερωθῶ
 νὰ ἐπανεύρω τὴν Ζολάνδην . . .
 — Βεβαίωτατα, κύριε . . . καὶ ἰδοὺ τὴ
 φαντάσθη δι' αὐτό.
 — 'Αλλὰ πρῶτον πρέπει νὰ μου εἰπῆς,
 πανέλαθεν ὁ Καπελούζος, πῶς κατῶρ-
 ωσες νὰ ἔλθης ἐδῶ μέσα.
 — Εἶνε τώρα κάμποσος καιρὸς, ποῦ ὁ
 ἀδελφὸς τοῦ δεσμοφύλακος εἶχε καταδι-
 κασθῆ εἰς τὴν ποινὴν τοῦ τροχοῦ, διότι
 ἔχε κλέψει ἕνα ψωμί. Τότε δὲν ἦσο εἰς Πα-
 τίσίους ἐπομένως ἤμην ἐγὼ ὁ ἀναπληρω-
 τῆς σου. 'Ο ἀδελφὸς τοῦ ἦλθε καὶ μ' ἤρε
 καὶ με παρεκάλεσε νὰ μὴ τον κάμω νὰ ὑ-
 ποφέρῃ πολὺ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ με ἀν-
 ταμείψῃ. 'Αλλ' ἐγὼ ἠρνήθη καὶ τοῦ εἶπα
 νὰ μὴν ἤσυχος. 'Ενῶ λοιπὸν ὁ καταδικὸς
 ἦτο κρεμασμένος εἰς τὸν τροχόν, τοῦ ἔ-
 ρωκα καὶ ἔπιεν ἕνα ποτόν, τὸ ὅποσον ἐγὼ
 γινωρίζω καὶ τὸ ὅποσον τὸν ἔκαμεν ἀναί-
 σθητον. 'Εν τούτοις ἐγὼ ἐγύριζα τὸν τρο-
 χόν, ἀλλ' ὁ καταδικὸς δὲν ἠσθάνθη τίποτε
 καὶ τοιουτοτρόπως ὁ ἀδελφὸς τοῦ εἶδεν ὅτι
 ἐγὼ ἐκράτησα τὸν λόγον μου. 'Ἦλθον λοι-
 πον χθὲς καὶ τὸν ἤρα, ἀφοῦ πρῶτον ἐπλη-
 ροφορήθη περὶ τῆς τύχης τῆς Ζολάνδης.
 'Ο Καπελούζος ἐφριξίασεν.
 — 'Κύριε, τῷ εἶπον, γινωρίζεις πολὺ
 καλὰ ὅτι δὲν ἠθέλησα τὰ χρήματά σου
 ἀλλὰ πρέπει σήμερον νὰ με ἀνταμείψῃς
 διαφορετικᾶ.
 — 'Τι θέλεις; μοῦ ἀπήντησε. Σοῦ ὑ-
 πόσχομαι ὅ, τι πρόκειται ἀπὸ ἐμέ
 — 'Θέλω νὰ ἴδω τὸν Καπελούζον.
 — 'Μοῦ ζητεῖς τὴν ζωὴν μου... ἤξεύ-
 ρεις ὅτι ἂν ἀνακαλυθῶ . . .

— 'Τὸ ἤξεύρω! ἀλλὰ δὲν ἐκινδύνευσα
 κ' ἐγὼ τὴν ζωὴν μου χάριν τοῦ ἀδελ-
 φοῦ σου;
 — 'Πραγματικῶς. . . 'Ελα λοιπὸν αὐ-
 ριον καὶ θὰ ἴδῃς.
 — 'Εκράτησε τὸν λόγον του . . . καὶ
 ἰδοὺ ἦλθον.
 'Ο δῆμιος ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ Κορζύ.
 — Καλὰ; ἀλλὰ τώρα, εἶπεν ὁ Καπε-
 λούζος, πῶς θὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ μέσα;
 — Θέλεις ν' ἀκούσης τὴν γνώμην μου;
 — Λέγε.
 — Παρατηρήσας τὴν θέσιν τῆς φυλακῆς
 σου, εἶδα ὅτι, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην
 τοῦ ἔτους, εἶνε πολὺ χαμηλὰ ἀπὸ τὴν ἐ-
 πιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ.
 — Πραγματικῶς.
 — 'Ἰδοὺ! ὁ ποταμὸς ρεεῖ ἕως ἐδῶ 'ψη-
 λὰ, εἶπεν ὁ Κορζύ, στηρίζας τὸν δάκτυ-
 λον εἰς μέρος τι τοῦ τοίχου.
 — Λοιπὸν;
 — Λοιπὸν, ἂν ἀνοίξῃς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ
 τοίχου. . . ἐννοεῖς; . . . εἰμπορεῖς νὰ πε-
 ράσῃς ἀπ' αὐτὸ καὶ νὰ ριθῆς εἰς τὸν
 ποταμόν. 'Εγὼ θὰ σε περιμένω μέσα εἰς
 μίαν λέμβον, καὶ θὰ προσποιῶμαι τάχα
 ὅτι ψαρεύω, καὶ σύ, κολυμβῶν, εἰμπο-
 ρεῖς νὰ με φθάσῃς. 'Ἠξεύρω καλὰ, ὅτι
 δὲν ὑπάρχει διαταγὴ νὰ ἐμποδίζῃ τὸ ψα-
 ρευμα.
 'Ο Καπελούζος ἐσεκέπτετο.
 — Ναί . . . τοῦτο γίνεται, εἶπεν, ἀλλ'
 ἀπαιτεῖται. . .
 — 'Εργαλεῖον;
 — Βέβαια.
 — 'Ἰδοὺ.
 Καὶ ὁ Κορζύ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου
 τοῦ μακρὰν σιδηρᾶν σμίλην.
 'Ο Καπελούζος ἤσπασεν αὐτὴν τάχι-
 στα.
 — 'Ἰδοὺ τὸ ποθητὸν ἐργαλεῖον, εἶπεν. . .
 'Ἰδοὺ ἡ ἐλευθερία μου, τὴν ὁποίαν σὺ μοῦ
 ἔφερες, Κορζύ!
 — Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ βοηθός, ἰ-
 δοὺ καὶ ἐν ἄλλο ἐργαλεῖον.
 Καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ μα-
 κρὰν ἀμφίστομον μάχαιραν.
 — 'Α! φίλε μου, εἶπεν ὁ Καπελούζος
 ἐναγκαλισθεὶς τὸν Κορζύ.
 — Καὶ πότε θ' ἀρχίσῃς;

— 'Αμέσως.
 Καὶ ἐστήριξε τὴν σμίλην ἐπὶ τοῦ κα-
 θύγρου τοίχου τῆς εἰρκτῆς του.
 — Νὰ σοῦ εἰπῶ ὅμως, ἐξηκολούθησεν
 ὁ Κορζύ, καὶ ἐν ἄλλο ὁποῦ ἐσεκέπην.
 'Επειδὴ ἤξεύρω ὅτι πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς
 ἀρκετὰς δυνάμεις διὰ νὰ τελειώσῃ ἕνα
 τόσῳ μεγάλον ἔργον, καὶ ἐπειδὴ ἤξεύρω,
 ὅτι ὁ κύριος Βουρνομβόλ, ὁ διευθυντῆς τῶν
 φυλακῶν, εἶνε ὀλίγον οἰκονόμος. . . σοῦ
 ἔφερα αὐτὸ γεμάτο κρασί.
 Καὶ ἐνεχείρισε σικύαν τινα εἰς τὸν Κα-
 πελούζον.
 — 'Αχ! πτωχέ μου Κορζύ, εἶπεν ὁ
 δῆμιος δακρύων, ἂν ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ. . .
 Καὶ ἤρξατο τοῦ ἔργου του.
 — Τώρα ἐγὼ θὰ σ' ἀφήσω, εἶπεν ὁ Κορζύ.
 — Πῶς; φεύγεις;
 — Πρέπει νὰ φύγω ἂν καθήσω περισ-
 σότερον, ποῖος ἤξεύρει τί συμβαίνει.
 — Καλὰ. Πήγαινε λοιπὸν, φίλε μου,
 καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ, δι' ὅσα ἔκαμες
 δι' ἐμέ.
 — Νὰ μὴ σταθῆς οὔτε μίαν στιγμὴν,
 οὔτε ἡμέραν οὔτε νύκτα.
 — 'Ω! . . . μεῖνε ἤσυχος.
 — 'Εγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ δανεισθῶ
 μίαν λέμβον καὶ θὰ ψαρεύω κάθε βράδυ. . .
 — Πήγαινε τώρα, Κορζύ. . . ἀλλὰ πρῶ-
 τον ἔλα νὰ σ' ἀγκαλιάσω ἄλλην μίαν
 φεράν.
 Καὶ οἱ δύο οὗτοι φίλοι ἐνηγκαλίσθη-
 σαν δακρύοντες.
 Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τρεῖς ἔλα-
 φροὶ κρότοι ἀντήχησαν ἐκ διαλειμμάτων
 εἰς τὴν θύραν.
 — Εἶνε ὁ δεσμοφύλαξ, ὁ ὅποιος μὲ
 εἰδοποιεῖ ὅτι εἶνε καιρὸς ν' ἀναχωρήσω,
 εἶπεν ὁ Κορζύ.
 — Πήγαινε λοιπὸν, Κορζύ. . . καὶ ἂν
 θέλῃς προσευχῆσαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ βοη-
 θήσῃ τὸ ἔργον μας.
 — 'Θ' ἀνάψω κερὶ εἰς τὸν ἅγιον 'Ιού-
 λιον τὸν Πτωχόν, διὰ νὰ μεσολαθῆσῃ εἰς
 τὸν Θεόν! . . .
 — Γρήγορα, καλέ μου Κορζύ. . . γρή-
 γορα. 'Εγὼ ἐλπιδας εἰς τὸν Θεόν, εἶπεν ὁ
 Καπελούζος στεναχᾶς.
 'Οτε δὲ ὁ Κορζύ ἀναχώρησε καὶ ἔφυγε . . .

επανάκλεισεν, ὁ Καπελοῦζος ἐπελάβετο μετὰ σπουδῆς τοῦ ἔργου του.

Δὲν ὤριμιε πλέον, οὐδ' ἐβλασφήμει.

Ἐβύθιζεν ἀπαύστως τὴν σμίλην εἰς τὸν τοίχον καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνέτριβε τὸν λίθον.

Τρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας εἰργάσθη ἀδιακόπως, μόλις ὥρας τινὰς κοιμώμενος καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δροσιζὼν τὸ στόμα του διὰ τοῦ οἴνου, τὸν ὅποτον ἔφερον αὐτῷ ὁ Κορζῦ.

Τὸ ἔργον προὔχωρει θαυμασίως.

Ἦδη, χαραχθεῖσης τῆς ὀπῆς καὶ ἐγγιζούσης εἰς τὸ τέρμα, ὁ τοίχος ἤρξατο νὰ κινῆται εἰς τὸν κτύπον τῆς σμίλης.

Ὀλίγας ὥρας ἔτι, καὶ τὸ ἔργον θὰ συνεπληροῦτο.

Ὁ Καπελοῦζος ἐσκέφθη τότε ὅτι ὤφειλε νὰ λάβῃ τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις.

Ἐν πρώτοις παρέββαλε τὸ πλάτος τῶν ὤμων του πρὸς τὸ τῆς ὀπῆς.

Εἶχε σχεδὸν τριῶν μέτρων πλάτος.

Ἦτο ἀρκετόν.

Ὀλίγων ὥρῶν ἔτι ἐργασίᾳ, καὶ θὰ ἦτο ἐλεύθερος!

Ὁ Καπελοῦζος ἀπέμασσε τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του διὰ τῆς χειρὶδος τοῦ ὑποκαμίσου του καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τινος λιθίνου ἐδωλίου, κειμένου κάτωθεν τῆς ἀνοιχθείσης ὀπῆς.

Καὶ τότε ἐσκέφθη ὅτι δὲν εἶχεν ἔτι συντελεσθῆ τὸ πᾶν!

Ἐπρεπεν ἢ ἀποδράσαι νὰ λάβῃ χώραν ἐν ὥρᾳ νυκτός.

Τὴν ἡμέραν πιθανὸν νὰ παρετηρεῖτο, καὶ τότε τὸ πᾶν ἀπώλετο!

Ἀλλὰ πῶς νὰ μάθῃ τοῦτο;

Ἐν τῇ εἰρκτῇ του ἦτο πάντοτε νύξ· χάρις εἰς τὸν φανὸν τοῦ Κορζῦ ἐδυνήθη νὰ χαραξῆ ἐπὶ τοῦ τοίχου τὸν κύκλον τῆς ὀπῆς, εἶτα δέ, τούτου σβεσθέντος, ἐξηκολούθησε διὰ τῆς ἀπῆς τὸ ἔργον του· ἄλλως τε τὸ βλέμμα του εἶχε συνειθίσει εἰς τὸ σκότος καὶ ὡς ἐκ τούτου εὐκόλως εἰργάζετο.

Ἀλλ' ὅτε θὰ ἤρξατο ἡ στιγμή ἐκεῖνη πῶς ἐδύνατο νὰ μάθῃ τὴν ὥραν;

Νὰ ἐρωτήσῃ τὸν δεσμοφύλακα;

Ἀλλὰ πῶς, ἀφοῦ εἰς πᾶσαν ἐρώτησίν του ἔμενε πάντοτε ἀφωτος.

Τί βλάπτει! . . . θὰ ἐδοκίμαζεν ἀπαξ ἔτι . . . καὶ ἂν δὲν τῷ ἀπῆντα τι, τὸσφω τὸ χειρότερον! . . . θὰ ἐδραπέτευε μὲ ὄλας τὰς ἀντιστάσεις τοῦ κόσμου, οἰαδῆποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ὥρα . . . Θὰ ἀφίετο εἰς τὸν ἔλεον τοῦ Θεοῦ!

Ὅθεν ἀνέμενε μετὰ πλμῶν καρδίας τὴν ἔλευσιν τοῦ δεσμοφύλακος.

Ὅτε δὲ οὗτος ἦλθε·

— Φίλε μου, ἐτόλμησε νὰ τῷ εἶπῃ ἡδῆ, δὲν μου κάνεις τὴν χάριν νὰ μου εἰπῆς ἂν ἦνε νύκτα ἢ ἡμέρα;

Ἦ θάυμα θαννμάτων! ὁ δεσμοφύλαξ ἀπῆντησεν·

— Εἰν' ἔξ ὦραι τῆς ἐσπέρας, κύριε Καπελοῦζε.

Ὁ Καπελοῦζος ἐσκήρτησεν ἐκ χαρᾶς.

— Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπεν.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἀνεχώρησεν.

— Πρέπει νὰ φύγω αὐτὴν τὴν νύκτα! . . . ἐψιθύρισε ὁ Καπελοῦζος.

Καί, γονυπετήσας, ἀπήυθιεν πρὸς τὸν Ὑψιστον μακρὰν καὶ ἐγκάρδιον προσευχὴν.

Εἶτα δέ, ὅτε πλέον ὑπέθεσεν ὅτι ἡ νύξ εἶχεν ἀρκούντως προχωρήσει, ἔλαβε καὶ αὐθις τὴν σμίλην, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ λιθίνου ἐδωλίου καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς ὀπῆς.

Ἐν κτύπημα ἔτι καὶ ὁ τοίχος θὰ ὑπεχώρει.

Ἀλλ' ἀφῆνης ὁ Καπελοῦζος ἀπέσυρε φρικτῶν τὴν χεῖρά του.

— ὦ! εἶπεν ἔντρομος, τὰ νερά! . . . τὰ νερά! . . . θὰ πλημμυρῆσουν τὸ ὑπόγειον . . . Καὶ θ' ἀποθάνω, Θεέ μου!

Οὐχ ἤττον ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον του.

Καί τοι δὲ κατέβαλεν ὑπερανθρώπους προσπάθειας, ὁ τοίχος ἀντίστατο ἔτι εἰς τὴν ἀκατάσχετον τῶν ὑδάτων πίεσιν.

— Τί νὰ κάμω, Θεέ μου! . . . τί νὰ κάμω! . . . ἔλεγε στεναζὼν ὁ δυστυχῆς. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀνοίξῃ ἡ κατηραμένη αὕτη τρύπα τὰ νερά θὰ μὲ παρασύρουν καὶ θὰ πνιγῶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν . . . εἰς αὐτὸ τὸ βρωμερὸν ὑπόγειον.

Καὶ ἔκλαιεν, ἔκλαιε πάντοτε.

— Ν' ἀποθάνω . . . ὄχι, δὲν θέλω! . . . δὲν θέλω ν' ἀποθάνω! . . . Ἄ! ἀναθεματισμένη καὶ τρις ἀναθεματισμένη Χριστέ! . . . σὲ μισῶ! . . . σὲ βλασφημῶ! . . . διότι μ' ἐγκαταλείπεις! . . . Ἄχ! διατί νὰ μὴ ἔχω ἐδῶ τὴν εἰκόνα σου; . . . νὰ τὴν σπάσω, νὰ τὴν θραύσω μὲ αὐτὰ . . . καί! . . . μὲ αὐτὰ τὰ πόδια μου! . . .

Φεῦ! εἶχε σαλεύσει τὸ λογικόν του.

Καὶ ἔβλεπεν ἐνώπιόν του διερχομένης λάμψεις φωτεινᾶς, καὶ τὰ ὠτὰ του ἐβόμβουον παραδόξως, καὶ ἔσειεν ἐν τῇ παραφροσύνῃ του τοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς του, καὶ ἐδάγκανεν ἀνηλεῶς τὰς χεῖράς του, ἐξ ὧν ἐξήρχετο ἀφθονον αἶμα! . . .

Ὁ δυστυχῆς!

Ἀλλ' ἀφῆνης λάμψις τις ἐφώτισε τὸ πνεῦμά του.

Εὐτυχῆς τις ἰδέξ τῷ ἐπῆλθε καὶ πάραυτα τὸ πρόσωπόν του ἐφαιδρύνθη.

Συγκεντρώσας πάσας τὰς δυνάμεις του ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὴν μάχιραν τοῦ Κορζῦ καί, ὀρμήσας πρὸς τὴν ὀπῆν, προσεπάθησε νὰ διαρρήξῃ δι' αὐτῆς τὸν τοίχον.

Τὸ ὕδωρ, τὸ ὅποτον ἔφρεε πάντοτε ἐντὸς τῆς εἰρκτῆς, ἤρξατο τότε νὰ ῥεῖ ἀφθονώτερον.

— Ἴδου τί πρέπει νὰ κάμω, εἶπε . . . Ἦ ἀφήσω νὰ γεμίσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ φυλακὴ μου μὲ τὰ νερά, ἐνῷ ἐγὼ θὰ προσπαθῆσω νὰ ἦμαι πάντοτε πλησίον τῆς τρύπας . . . καὶ ὅταν πλέον γεμίσῃ καλὰ καὶ δὲν ἔχω φόβον νὰ μὲ παρασύρουν τὰ νερά, θὰ προσπαθῆσω νὰ σπάσω τὸν τοίχον καὶ θὰ φύγω . . . θὰ ριφθῶ εἰς τὸν ποταμόν . . . καὶ ἂν μ' ἀφήσῃ ὁ Θεός, ἄς μὲ πάρῃ ὁ διάβολος! . . .

Καὶ ἐν-ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐξεδύθη καὶ ἐπεριμένεν.

Ἐπίεται συνέχεια.

ΣΙΩΠΙΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΕΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΥΠΟ

FERNAN CABALLERO

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ζ'

Ἡ ἐπισημότης.

Δέκα ἔτη παρῆλθον ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ κατοικίᾳ, ἔνθα, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀφίξιν των, ὁ ταγματάρχης μετὰ τῆς συζύγου του, εὐτυχον φιλοφρονησάτης ὑποδοχῆς. Ἡ οἰκονομικὴ θέσις των ἐβελτιώθη. Ὁ δὸν Ἄνδρέας ἐκληρονόμησε θεῖόν του τινὰ θανόντα ἐν Ἀμερικῇ· ἀπεσύρθη δὲ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐπέδθη εἰς διαφόρους ἐπιχειρήσεις. ὧν ἡ ἐκβάσις ὑπῆρξεν εὐτυχῆς. Ἐγένετο ἀστυνόμος καὶ ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπαρχιακὸς ἀντιπρόσωπος· κατέστη, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐπισημότης καὶ ὁ τύπος τοῦ νεωτερίζοντος, ἀνθρώπος δηλαδὴ πομπωδῶν λέξεων, ἀνευ οὐδεμιᾶς σημασίας· ζηλωτῆς ἀπόστολος τῆς ἠθικῆς, ἐνθερμος ὀπαδὸς τῆς φιλανθρωπίας, ἀμειλικτος διώκτης τῶν δεισιδαιμονίων, ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν ὁποίων κατέτασσε τὴν τήρησιν τῆς Κυριακῆς καὶ τῶν ἑορτῶν. Ἰερεὺς τῆς θεᾶς Λογικῆς, ἀρχιερεὺς τοῦ Θετικισμοῦ, μέγας διδάσκαλος τοῦ ἀτομισμοῦ, καθηγητῆς τῶν εὐγενῶν νέων τεχνῶν, τῆς περιφρονησεως δηλαδὴ καὶ ὑπεροψίας, ἀξιὸς ἀρχιτέκτων τῆς σημερινῆς θέσεώς του, οὐδὲν τέλος ἔλειπεν ἐκ τοῦ νεωτερίζοντος τούτου τύπου, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὁ Σολομὸν τῶν δικαστῶν τῆς συνδιαλλαγῆς, καὶ ὁ Δημοσθένης ἐταιρείας προσφάτως ἰδρυθείσης πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ κατασκευάσῃ διώρυγα, ἧς τὰ θεμέλια εἶχον τεθῆ καὶ δὲν ἔλειπε πλέον ἢ τὸ ἀναγκαῖον χρῆμα ὅπως ἀποτελεσθῆ, καὶ τὸ ὕδωρ ὅπερ θὰ διουχετεύετο.

Δὲν ἀξιῶμεν νὰ προσωποποιήσωμεν τὴν ἐποχὴν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ δὸν Ἄνδρέα, ἀλλὰ τὴν ἐπιρροὴν τῆς. Διότι εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐν ἄλλαις περιστάσεσι θὰ ἦτο ὁ προεξέχων φρουρός τῆς μισαλλοδοξίας, καὶ ὁ φύλαξ Κέρβερος τῆς εἰσχωγῆς παντὶς χρησίμου νεωτερισμοῦ.

Χάρις εἰς τὸ πλεονέκτημα ὅπερ κέκτηνται αἱ εὐγενεῖς ψυχαί, τοῦ νὰ μὴ καταβάλλωνται ὑπὸ τῶν συμφορῶν καὶ νὰ ἵστανται ὑπεράνω τῶν ὀρμητικῶν αἰσθημάτων, ἡ Ροζαλία ἀπῆλαυσε τὴν φυσικὴν γαλήνην καὶ ἡσυχίαν τοῦ πνεύματός της.

Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀποκαλέσωμεν αὐτὴν εὐτυχῆ, ἐὰν ὁ σύζυγός της δὲν μετεχειρίζετο αὐτὴν βαναύσως, ὑπερηφανυόμενος καθ' ἐκάστην διὰ τὴν καλὴν θέσιν του, διὰ τὴν εὐδωσιν τῶν ἐπιχειρήσεών του, ὡς καὶ διὰ τὴν γενικὴν ὑπόληψιν τὴν ὁποίαν κατώρθωσε νὰ ἐκλύσῃ, ἀλλ' ἴσως τούτων ἐνεκεν μετεχειρίζετο τὴν πτωχὴν συζυγὸν του μετὰ σκληρότητος καὶ ὑπεροψίας ἀξάνουσης ὀσημέραι.

Ἡ ἀνατροπὴ τῶν τέκνων του, ἄτινα ἡ Ροζαλία ἐθώπευε πολὺ, ἦτο τὸ δινηκεῖς θέμα τῶν παρατηρήσεών του καὶ ἡ ἀφορμὴ

νὰ ἐπαναλαμβάνη ἀκαταπύστως τὴν φράσιν του: *Δὲν ἔξερεις τίποτε*. Πολλάκις ἡ Ροζαλία ἔκλειεν ἀκούουσα αὐτὴν, ἀλλοτε τὴν ὑπέφερον ὑπομονητικῶς· οὐδέποτε ἀντέλεγε, σκεπτομένη ἐνδομύχως· ὅτι ἦτο φυσικώτατον ὁ σύζυγός της νὰ φρονῆ καὶ φέρηται οὕτω, καθ' ὅσον ἐγνώριζε πλεῖστα, ἐνῶ αὐτὴ οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζεν ἢ νὰ ράπτῃ καὶ νὰ προσεύχηται.

Πόσον εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ ἔμφυτος ἀρετὴ ὡς καὶ ἡ ἀθωότης ἀγνοεῖ ἑαυτὴν! Ὁ κχιρὸς ὅμως ἐπέπρωτο νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν δὸν Ἀνδρέαν πόσα γνωρίζει ἡ γυνή, ἥτις ἐδιδάχθη νὰ εἶναι χριστιανὴ καὶ πόσον εἶναι προτιμότερα αἱ ταπειναὶ ἀρεταὶ τῶν ἐγώιστικῶν.

Η'

Ἡ δωρεὰ αἰτία θανάτου.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἡ Ροζαλία ἐδίδασκε τὴν κόρην της, ἥτις ἦτο φρόνιμον παιδίον ὡς ἡ μήτηρ της, πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζε, δηλαδὴ νὰ προσεύχηται καὶ νὰ ράπτῃ, εἰσῆλθεν ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν της.

— Μητέρα, τῆ λέγει δεικνύων αὐτῇ τεμάχιον χάρτου, ἰδὲ τὴν σελίδα αὐτὴν, ἐγράφη ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα ὅτε ἦτο μικρός.

Ἡ Ροζαλία ἔλαβε τὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου καὶ ἀνέγνωσε μετ' ἐκπλήξεως: *Μὴ μεριμνᾷς διὰ τὴν αἰριον, δὲν εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἴδῃς.*

Εἰς τὸ τέλος τῆς σελίδος ἦτο ἐρυθρὰ καὶ αἱματοβαφὴς ἡ ἡμερομηνία 19 Μαρτίου 1840, μετὰ τῶν λέξεων αὐτῶν: «Ἐγράφη παρὰ τοῦ Ἀνδρέα Πενάλτα». Κετῶθι τοῦτου ἦτο γεγραμμένον διὰ χεῖρὸς τῆς δόνα Μαρίας:—τοῦ θύματος ἐκείνου τοῦ μυστηριώδους καὶ ἀτιμωρήτου ἐγκλήματος—ἡ μοναδικὴ διαθήκη της: «Ἡ Μαρρίαννα Περὲλ ἀφίει τῷ πρωτοτόκῳ ἐγγόνῳ της τὴν ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ χρηματικὴν ποσότητα ὡς ἀνάμνησιν».

— Ποῦ εἶρες τὸ χαρτίον αὐτό; ἠρώτησεν ἡ Ροζαλία διὰ φωνῆς τὸσον παραδόξου καὶ τετραγαμμένης, ὥστε τὰ τέκνα της τὴν περητήρησαν πεφοβισμένα.

— Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρός μου, εἰς τὰ ἄχρηστα χαρτία, ἀπήντησε τὸ παιδίον.

Ἡ Ροζαλία κατέστη πελιδνὴ, ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔτυρε τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, καὶ ἔκλεισε τὰ παραθυρόφυλλα διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Τὸ πρὸ δέκα ἐτῶν ἀποκρύπτον τὸν δολοφόνον τῆς μητρός της κάλυμμα κατέπιπτεν ἤδη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της· τὸ φοβερὸν αὐτὸ μυστικὸν ἐξήρχετο τῆς σκιᾶς· τὸ θῦμα ἐδείκνυεν ἐκ τοῦ τάφου του τὴν αἱματώδη ἡμερομηνίαν ἐπὶ ἐγγράφου ἀποδείξεως, τηρουμένης μετὰ τοῦ κλαπέντος ἀργυρίου· τὸ ἐγγράφον αὐτὸ δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ κλέπτου καὶ δολοφόνου καὶ ἢ ἐγγράφος αὐτῆ ἀποδείξις εὐρίσκετο εἰς χεῖρας τοῦ συζύγου της!

Ἡ Ροζαλία κατέπεσεν ἐπὶ καθέδρας τινὸς καὶ ἐκρυψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐντὸς τῶν χειρῶν της. Ἐμεινεν οὕτω τρεῖς ὥρες, ἀκίνητος ὡς ἡ Ἐκπληξίς, ψυχρὰ ὡς

τὸ πτώμα, ἐν ᾧ τὸ αἷμα ἔπαυσε νὰ κυκλοφορῆ, ἄφωνος, ὡσεὶ προσεβλήθη ὑπὸ παραλυσίας.

Κατὰ τὴν πρώτην ὥραν δὲν ἐσκέπετο, διότι τρομερὰ σκοτοδινίαισι κατέλαβε τὸν νοῦν της. Κατὰ τὴν δευτέραν, ἡ ἀπελπισία ἐτάραξε τὴν ψυχὴν της, ὡς ὁ λέων ἐν τῇ φωλεῶ του μὴ εὐρίσκων διέξοδον καὶ ζητῶν αὐτὴν διὰ τῶν βρυχηθμῶν του. Κατὰ τὴν τρίτην, ἐνεφανίσθη ἐμβριθὴς καὶ σοβαρά, ἡ Σκέψις, ὀδηγοῦσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν χριστιανικὴν μετριοπάθειαν καὶ διὰ τῆς ἐτέρας τὴν ἀνθρωπίνην φρόνησιν, ἐκείνην μὲν μετὰ τοῦ χαλινοῦ της, ταύτην δὲ μετὰ τοῦ κατόπτρου της. Ἡ χριστιανὴ τότε, ἡ μήτηρ καὶ ἡ σύζυγος ἤνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἀνέκραξεν: «Εἰς Σὲ ἀνήκει, σῶτερ καὶ κριτὰ ἡμῶν, ἡ δικαιοσύνη! Εἰς Σὲ ἡ ἐκδίκησις!»

Ἡ γέρθη ἀποτόμως, ἦναψε κηρίον, ἔκαψε εἰς τὴν φλόγα του, διὰ χεῖρὸς εὐτόλμου, τὸ κατήγορον ἔγγραφον, καὶ ἐρρίφη ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Μετ' οὐ πολὺ ἀφίχθη ὁ σύζυγός της· ἠρώτησε δὲ αὐτὴν, μετὰ τῆς συνήθους τραχύτητός του, διατι ἦθῦρα ἦτο κεκλεισμένη.

Ἡ δυστυχὴς Ροζαλία, ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ δολοφόνου τῆς μητρός της, αἰσθανομένη δὲ αὐτὸν πλησίον της, κατελήφθη ὑπὸ φρικῶδους τρόμου, καὶ ἀπεκριθῆ, ἔχουσα συνεσφιγμένους τοὺς ὀδόντας, ὅτι ἦτο ἀσθενής.

Ὁ σύζυγος ἀπεμακρύνθη ὀργίλως· οὕτε ἀσθενὴς κἂν τῆ ἐπέτρεπε νὰ εἶναι!

Ἡ Ροζαλία ἔμεινεν ὀκτῶ ἡμέρας κεκλεισμένη ἐν τῷ δωματίῳ της, καὶ δὲν ἐπέτρεπεν εἰς οὐδένα νὰ εἰσέλθῃ ὅπως τὴν ἴδῃ, οὔτε εἰς τὰ τέκνα της. Ἐπροφασίζετο σφοδρὰν κεφαλαλίαν, ἀλλὰ πραγματικῶς ἔπραττε τοῦτο διότι ἐφοβεῖτο μήπως τὸ φοβερὸν μυστικόν, ὅπερ ἐκείνη ἤθελε νὰ κρύψῃ ἐν τῇ καρδίᾳ της, τῆ διαφύγει ἐν μέσῳ τῶν ἀπελπιστικῶν κραυγῶν της.

Ἐπεθύμει νὰ μείνῃ βωθῆ, καὶ πρὸς τοῦτο ἀπερῆσαις νὰ ἀδυνατίσῃ τὸ σῶμά της διὰ τῆς νηστείας καὶ τῶν δακρύων, καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἠθικὰς δυνάμεις διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς φιλοστοργίας πρὸς τὰ τέκνα της.

Ὅτε ἠγέρθη καὶ ὁ σύζυγός της εἶδεν αὐτὴν τὸ πρῶτον ὀπισθοδρόμησεν ἐντρομος, καὶ εἶχε δίκαιον. Ἡ κόμη τῆς νεαρᾶς μητρός ἦτο κατάλευκος. Αἱ παρειαὶ της ἦσαν κάτισχναι ἐκ τῆς ἀδυναμίας, πελιδνὴ ἐκ τῆς πρᾶσιμου ὠχρότητος τοῦ ἰκτέρου. Οἱ ἄπλανεῖς καὶ ἐντὸς τῆς κόγχης των βεθυθισμένοι ὀφθαλμοὶ της ἐστίλβον πυρέσσοντες ἐν μέσῳ φαίου κύκλου.

— Εἶναι βέβαιον, τῆ εἶπεν, ὅτι εἶσαι ἀσθενής καὶ πολὺ ἀσθενής μάλιστα, πρέπει νὰ ὑπέφερες πολὺ.

— Πολύ, ἀπεκριθῆ ἡ Ὑπομονή.

— Καὶ διατί δὲν ἐκάλεσεσ ιατρὸν; ἠρώτησεν ὁ σύζυγός της ἀνυπομόνως· δὲν ἔξερεις τίποτε, οὔτε νὰ περιποιηθῆς τὸν ἐαυτόν σου ὅταν ὑποφέρῃς.

Ἡ μάρτυς ἐπέζησεν ἀκόμη ἐν ὀλόκληρον ἔτος ἔχουσα ἐν τῇ καρδίᾳ τὴν φρικώδη

πληγὴν της, καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἀνακουφίσεως ἢ ὅτι ἦτο θνητὴ.

Ἡγωνίζετο ὀλόκληρον ἔτος νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν τάφον, πλὴν ἡ ζωὴ δυσκόλως ἐγκαταλείπει τὸ σῶμα κατὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος.

— Τί ἔχει ἡ σύζυγός σου; ἠρώτων τὸν δὸν Ἀνδρέα Πενάλτα οἱ πολυάριθμοι φίλοι του.

— Ἰκτερον, ὅστις κατατρώγει τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμά της, ἀπήντα, οἱ ἱατροὶ τῆ ἔδωκαν πολλὰ φάρμακα, ἀλλ' οὐδὲν τὴν ὠφέλησε, καὶ ὅμως φροντίζω τόσον δι' αὐτὴν.

Καὶ ὅτε ἦτο ὁ μόνος μετὰ τῆς συζύγου του, τῆ ἔλεγεν: «Ὁ ἱατρός ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας καὶ ὅτι σὺ οὐδὲν τῷ λέγεις. Δὲν ἔξερεις τίποτε, οὔτε νὰ ἐξηγήσῃς ἀπὸ τί πάσχεις.

Ἐπὶ τέλους τὸ πέμπτον αὐτὸ θῦμα τοῦ ἐγκλήματος κατέπεσε λίαν ἐκασθενῆσαν. Οἱ ἱατροὶ, πλανηθέντες, ἐσταύρωσαν τὰς χεῖρας, ὡς τὸ μόνον καταφύγιον. Ἡ ὥρα τῆς αἰωνίας ἀναπαύσεως ἐφθασεν· ὁ ἱερεὺς ἔχυσε δάκρυα καὶ ἐπέδαψίλευσε τὰς παρηγορίας του ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς θνησκούσης.

Ἐτοιμὸν νὰ ἐμψανίσθῃ πρὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Θεοῦ, ὅτε ἠσθάνθη ὅτι δὲν τῷ ἀπέμενον ἢ ὀλίγαι στιγμαὶ ζωῆς, τὸ εὐγενὲς θῦμα, ἔνευσε πρὸς τοὺς παρῆστώτας νὰ ἀπομακρυνθῶσι καὶ ἐκάλεσε τὸν σύζυγόν της.

— Πατέρα τῶν τέκνων μου, τῷ λέγει διὰ φωνῆς ἐπισήμου, ἐγνώρισα δύο πράγματα ἐν τῇ ζωῇ αὐτῇ.

— Σὺ! ἀπήντησεν ὁ σύζυγος ἐκπληκτος.

— Ναι.

— Καὶ ποῖα; ἠρώτησεν ὁ σύζυγος καταπλαγεῖς, δι' ἀγρίων ὀφθαλμῶν ἐξερχομένων τοῦ κοιλώματός των.

— Νὰ σιωπῶ κατὰ τὴν ζωὴν, διότι ἡμην μήτηρ, καὶ νὰ συγχωρῶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, διότι εἶμαι χριστιανὴ.

Καὶ ἡ ἀγία μάρτυς ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀνοίξῃ πλέον.

Τρίγκουλος

ΤΕΛΟΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ὑπάρχουσι γυναικεῖαι ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας εἶναι ἀρίστη πράξις νὰ βλέπῃ τις καὶ λίαν ἐπικίνδυνος νὰ μὴ βλέπῃ αὐτάς, ἀποδείξεις δ' εἶναι αἱ ὑπὸ τῆς μητρός ἡμῶν γραφόμεναι.

— Ἀδελφὲ μου! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Τὴν ἐπιστολήν; κύριε! ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς, κτυπῶν τὸν πόδα, ἄλλως θὰ διατάξω νὰ σὰς τὴν ἀφαιρέσωσι τέσσαρες Ἐλβετοί.

Ὁ δούξ ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης, κρατῶν συνεστραμμένην τὴν ἐπιστολήν εἰς

τὴν χεῖρά του, προτιθέμενος δὲ προφανῶς νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν ἐστίαν καὶ ρίψῃ αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ.

— Θὰ το ἐπράττετε ; εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

Ὁ Ἑρρίκος, μαντεύσας τὸν σκοπὸν του, παρεντέθη μεταξὺ τοῦ Φραγκίσκου καὶ τῆς ἐστίας.

— Οὐχὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ἀπήντησεν, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀσπονδότερον ἐχθρόν μου. Οὐχὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ἀλλὰ πρὸς τὸν δούκα δ' Ἀνζιού, ὅστις διέτρεξε, καθ' ὄλην τὴν ἐσπέραν, τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων ὀπισθεν τῆς οὐρᾶς τοῦ ἵππου τοῦ κυρίου Γκιζη! πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ὅστις προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ ἐπιτολὴν ἐνός τινος τῶν συνενόχων του πριγκήπων τῆς Λορραίνης.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν, εἶπεν ὁ δούξ, ἡ ἀστυνομία σας ἐδείχθη ἀνεπιτηδεῖα.

Ὁ Ἑρρίκος προέβη ἐν βῆμα καὶ ἔθετο τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Φραγκίσκου.

Οὗτος, μόλις αισθανθεὶς, ἐπ' αὐτοῦ τὴν βασιλικὴν χεῖρα καὶ ἰδὼν, διὰ λοξοῦ βλέμματος, ὅτι οἱ τέσσαρες εὐνοούμενοι ἔλαβον ἀπειλητικὴν στάσιν καὶ ἠτοιμάσθησαν νὰ ξιφουλκώσωσιν, ἐγονυπέτησε παρὰ τὴν κλινὴν του καὶ ἀνέκραξε:

— Βοήθειαν! βοήθειαν! ὁ ἀδελφός μου θὰ με φονεύσει.

Αἱ λέξεις αὗται, ἐξενεχθεῖσαι μὲ φωνὴν, προδίδουσαν μέγιστον φόβον, προὔξενησαν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ βασιλέως καὶ κατηύνασαν τὴν ὀργὴν του, μὴ οὖσαν μεγάλην ὅσον ὑπετίθετο. Ὁ βασιλεὺς ἐσκέφθη, ὅτι ὁ Φραγκίσκος ἠδύνατο, τῷ ὄντι, νὰ φοβῆται φόνον, ὁ ὅποιος θὰ ἦτο ἀδελφοκτονία. Τότε κατέλαβεν αὐτὸν σκοτοδίνη ἐπὶ τῇ ιδέᾳ, ὅτι ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ του, κατηραμένη ὡς πᾶσα οἰκογένεια, μετὰ τῆς ὀποιᾶς μέλλει νὰ ἐκλιπῇ ἐν γένος, οἱ ἀδελφοὶ ἐδολοφόνουν τοὺς ἀδελφοὺς ἐκ παραδόσεως.

— Ὅχι, εἶπε, πλανᾶσθε, ἀδελφέ μου! ὁ βασιλεὺς δὲν ἐπιβουλεύεται τὴν ζωὴν σας! τοῦλάχιστον ὁμως ἐπαλαίσατε καὶ ὁμολογήσατε ὑμᾶς αὐτὸν ἠττημένον. Γινώσκετε, ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι ὁ κύριος, ἐὰν δὲ τὸ ἀγνοεῖτε, τῶρα τὸ βλέπετε. Λοιπὸν, εἰπατέ το, ὅχι μόνον χαμηλοφώνως, ἀλλὰ καὶ μεγαλοφώνως.

— Ὡ! τὸ λέγω, ἀδελφέ μου, τὸ κηρύττω, εἶπεν ὁ δούξ.

— Κάλλιστα! Τότε, τὴν ἐπιστολὴν... διότι ὁ βασιλεὺς σας διατάσσει νὰ τῷ δώσητε τὴν ἐπιστολὴν.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ ἔγγραφο.

Ὁ βασιλεὺς τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἐνέκλεισεν ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου του, χωρὶς ν' ἀναγνώσῃ αὐτό.

— Τοῦτο μόνον ἦτο, Μεγαλειότατε; εἶπεν ὁ δούξ, συνοδεύων τὴν φράσιν μὲ τὸ βλοσυρὸν βλέμμα του.

— Ὅχι, κύριε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, πρέπει, ἐνεκα τῆς ἀνταρσίας, ἧτις, εὐτυχῶς, δὲν ἔσχεν ἀπαίσια ἀποτελέσματα, πρέπει, ἐὰν θέλητε, νὰ μὴ ἐξέλθητε τοῦ δωματίου σας,

μέχρις οὐ αἰ ὡς πρὸς ὑμᾶς ὑπόνοιαι μου διασκεδασθῶσιν ἐντελῶς. Εὐρίσκεσθε ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ, τὸ ὅποιον εἶναι ζνετον καὶ δὲν φαίνεται εἰρκτή, ἐπομένως μείνατε. Θὰ ἔχετε καλὴν συντροφίαν, τούλάχιστον ἐκεῖθεν ταύτης τῆς θύρας, διότι οὗτοι οἱ κύριοι θὰ φρουρήσωσιν ὑμᾶς, τὴν νύκτα ταύτην. Αὐριον δὲ θέλουσιν ἀντικατασταθῆ ὑπὸ φρουρᾶς Ἑλβετῶν.

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἴδω τοὺς φίλους μου;

— Τίνας καλεῖτε φίλους σας;

— Ἐν παραδειγματι τὸν κύριον δὲ Μονσορώ, τοὺς κυρίους δὲ Ριβαϊράνι, Ἀντραγκέ, δὲ Βουσύ.

— Ἀ ναί! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἶπατε ἀκόμη περὶ τούτου.

— Μήπως ἔχει τὴν ἀτυχίαν ν' ἀπαρέσῃ τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι;

— Ναί, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἀπὸ πότε;

— Πάντοτε καὶ ἰδίως ἀπὸ ταύτης τῆς νυκτός.

— Καὶ τί ἐπραξε ταύτην τὴν νύκτα;

— Ἐνήργησε νὰ προσβληθῇ εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων.

— Ὑμεῖς, Μεγαλειότατε;

— Ναί, ἐγὼ ἢ οἱ πιστοὶ μου, ὅπερ εἶνε ταυτό.

— Ὁ Βουσύ ἐνήργησε νὰ προσβληθῇ τις ἀπόψε εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων; Σας ἠπάτησαν, Μεγαλειότατε.

— Ἡξεύρω τί λέγω, κύριε.

— Μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν ὁ δούξ μὲ θριαμβευτικὸν ὕφος, ὁ κύριος δὲ Βουσύ δὲν ἐξῆλθε τοῦ μεγάρου του πρὸ δύο ἡμερῶν. Εἶναι κλινῆρης, ἀσθενῆς καὶ τρέμων ἐκ τοῦ πυρετοῦ.

Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη πρὸς τὸν Σχομβέργ.

— Ἐὰν ἔτρεμεν ἐκ τοῦ πυρετοῦ, εἶπεν ὁ νέος, δὲν ἔτρεμεν ὁμως εἰς τὸν οἶκόν του, ἀλλ' εἰς τὴν ὁδὸν Κοκιλλιέρ.

— Τίς σας εἶπεν, ὅτι ὁ Βουσύ ἦτο εἰς τὴν ὁδὸν Κοκιλλιέρ; ἠρώτησεν ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, ὑπεγερεθεὶς.

— Τὸν εἶδον ἐγώ.

— Ἰδετε τὸν Βουσύ;

— Τὸν Βουσύ, κόκκινον, εἰδιάθετον, εὐθυμον καὶ φαινόμενον εὐτυχέστατον, συνοδευόμενον δ' ὑπὸ τοῦ συνήθους αὐτῷ ἀκολουθοῦ, τοῦ Ρεμῆ, τοῦ ἱποκόμου ἢ ἱατροῦ, δὲν ἠξεύρω καὶ ἐγώ.

— Τότε, οὐδὲν ἐννοῶ, εἶπεν ὁ δούξ, ἐκπληκτος· εἶδον τὸν κύριον δὲ Βουσύ ἀπόψε κλινῆρη, ὥστε θὰ μ' ἠπάτησεν.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὁ κύριος δὲ Βουσύ θέλει τιμωρηθῆ ὡς καὶ οἱ λοιποὶ, ἀφοῦ ἡ ὑπόθεσις διασαφισθῇ.

Ὁ δούξ, σκεφθεὶς ὅτι ἔδει ν' ἀποτρέψῃ ἀφ' ἑαυτοῦ μᾶλλον ἢ ἀπὸ τοῦ Βουσύ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως, δὲν ἐπειράθη νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν εὐπατριδὴν του.

— Ἐὰν ὁ κύριος δὲ Βουσύ ἐπραξε τοῦτο, εἶπεν, ἐὰν, ἀφοῦ ἠρνήθη νὰ ἐξέλθῃ μετ' ἐμοῦ, ἐξῆλθε μόνος, τοῦτο σημαίνει, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκδηλώσῃ τὰς προθέσεις του πρὸς με, τοῦ ὁποίου γινώσκει τὴν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ἀφοσίωσιν.

— Ἀκούετε, κύριοι, τί ἀξίσι ὁ ἀδελ-

φός μου; εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ἀξίσι· ὅτι δὲν ἔδωκεν ἐντολὴν τῷ κυρίῳ δὲ Βουσύ.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

— Διατί τόσῳ τὸ καλλίτερον;

— Διότι ἴσως τότε ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλει ἐπιτρέψῃ ὑμῖν νὰ πράξωμεν, ὅ,τι θέλομεν.

— Ἐχει καλῶς, ἔχει καλῶς, θὰ ἴδωμεν βραδύτερον, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Κύριοι, συνιστῶ ὑμῖν τὸν ἀδελφόν μου· κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, καθ' ἣν θέλετε ἔχει τὴν τιμὴν νὰ τον φρουρήσητε, προσενέχθητε αὐτῷ μετὰ παντός τοῦ σεβασμοῦ, τοῦ ὀφειλομένου πρὸς πρίγκηπα τοῦ αἵματος, πρὸς τὸν πρῶτον ἐν τῷ βασιλείῳ μετ' ἐμέ.

— Ὡ! Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ Κουέλος μὲ βλέμμα, προξενήσαν φρικίαν τῷ δουκί, γινώσκωμεν τί ὀφειλομεν εἰς τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα.

— Ἐχει καλῶς, ὑγειαίνετε, κύριοι, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Μεγαλειότατε, ἀνεφώνησεν ὁ δούξ, φοβούμενος μᾶλλον τὴν ἀπουσίαν ἢ τὴν παρουσίαν τοῦ βασιλέως, εἶμαι, λοιπὸν, σπουδαίως φυλακισμένος! πῶς! οἱ φίλοι μου δὲν δύνανται νὰ μ' ἐπισκέπτωνται! μοὶ ἀπαγορεύεται νὰ ἐξέλθω!

Διήρχετο δὲ διὰ τοῦ νοός του ἡ αὐριον, καθ' ἣν ἡ παρουσία του ἦτο τόσον ἀναγκαία παρὰ τῷ δουκί δὲ Γκιζη.

— Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, ὅστις ἔβλεπε τὸν βασιλέα ταλαντευόμενον, ἐπιτρέφατέ μοι τοῦλάχιστον νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, παρὰ τῇ ὁποίᾳ εἶναι ἡ θέσις μου· ἐκεῖ, ὡς ἀπανταχοῦ, εἶμαι αἰχμαλώτος καὶ κάλλιον πεφρουρημένος. Μεγαλειότατε, ἐπιτρέφατέ μοι τὴν χάριν νὰ μεινω παρὰ τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι!

Ὁ βασιλεὺς ἐμελλε νὰ δεχθῇ τὴν αἴτησιν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού καὶ νὰ εἶπῃ ναί, ὅτε προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν του πρὸς τὴν θύραν ὑψηλότατον καὶ εὐκίνητοτατον σῶμα, τὸ ὅποιον, δι' ὄλων τῶν μελῶν του, ἐποίει τὰ μᾶλλον ἀποφατικὰ νεύματα, τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ καὶ ἐκτελέσῃ, χωρὶς νὰ ἐξαρθρώσῃ τὰ ὄστα του.

Ἦτο ὁ Σχικῶ, ὅστις ἐνευεν· ὄχι.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος πρὸς τὸν ἀδελφόν του· εἶθε ἀριστα ἐδῶ, κύριε, καὶ μοι συμφέρει νὰ μείνητε.

— Μεγαλειότατε, ὑπετραύλισεν ὁ δούξ.

— Ἀφοῦ τοιαύτη εἶναι ἡ ἐπιθυμία τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, φρονῶ ὅτι δεόν νὰ σας ἀρκέσῃ, κύριε, προσέθετο ὁ Ἑρρίκος μὲ ἥθος ἀλαζονείας, ὅπερ κατέλαβε τὸν δούκα.

— Τὸ ἔλεγον ἐγώ, ὅτι ἤμην ὁ πραγματικὸς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας! ἐψιθύρισεν ὁ Σχικῶ.

ΜΓ'

Πῶς ὁ Σχικῶ ἐπεσκέφθη τὸν Βουσύ καὶ τί ἐπηκολούθησε.

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ Βουσύ, περὶ τὴν ἐγνάτην πρωϊνὴν ὥραν, προεγευματίεζεν ἡσύχως μετὰ τοῦ Ρεμῆ, ὅστις, ἐν τῇ ιδιότητι

ιατροῦ, παρήγγελεν αὐτῷ τονωτικὴν τροφήν· συνδιελέγοντο δὲ περὶ τῶν γεγονότων τῆς προτεραίας καὶ ὁ Ρεμῆ προσεπάθει νὰ ἐνθουμαθῆ τὰ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας εἰκόνων παριστώμενα ἀντικείμενα.

— Εἰπέ μοι, Ρεμῆ, ἠρώτησεν αὐτὸν αἰφνης ὁ Βουσύ, δὲν σοι φαίνεται, ὅτι ἀνεγνώρισας τὸν εὐπατρίδην, τὸν ὁποῖον ἐνεβάπτιζον ἐντὸς καδου, καθ' ἣν στιγμὴν παρεκάλπτομεν τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Κοκιλλιέρ;

— Ἀναμφιβόλως, κύριε κόμη, εἰς τοιοῦτον δὲ βαθμὸν μοι ἐφάνη γνωστός, ὥστε ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἀναζητῶ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν μνήμην μου.

— Ὡστε οὐδὲ σὺ ἀνεγνώρισας αὐτὸν ἀσφαλῶς!

— Ὅχι. Ἦτο ἤδη ἐντελῶς κυανούς.

— Ὄφειλον νὰ τον ἐλευθερώσω, εἶπεν ὁ Βουσύ· εἶνε καθῆκον μεταξὺ τῶν εὐ ἡγμένων ἀνδρῶν νὰ βοηθῶσιν ἀλλήλους κατὰ τῶν βαναύσων. Ἦμην ὁμως πολὺ ἀπησχολημένος.

— Ἀλλ' ἐὰν ἡμεῖς δὲν τον ἀνεγνώρισαμεν, ἐκεῖνος βεβαίως ἀνεγνώρισεν ἡμᾶς, οἵτινες δὲν εἰχομεν μεταβαλεῖ τὴν φυσικὴν ἡμῶν χροιάν, διότι νομίζω, ὅτι συνέστρεψε φοβερῶς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ὅτι ἐδείκνυεν ἡμῖν ἀπειλητικῶς τὴν πυγμὴν.

— Εἶσαι περὶ τούτου βέβαιος, Ρεμῆ;

— Βέβαιος περὶ τὸν φοβερῶς συστρεφόμενων ὀφθαλμῶν, ἀλλ' ἦττον βέβαιος περὶ τῆς πυγμῆς καὶ τῶν ἀπειλῶν, εἶπεν ὁ Ὄδουίνος, ὅστις ἐγίνωκε τὸν ευερέθιστον χαρακτῆρα τοῦ Βουσύ.

— Τότε, δεόν νὰ μάθωμεν τίς ἦτο ἐκεῖνος ὁ εὐπατρίδης, Ρεμῆ· δὲν πρέπει ν' ἀνεχθῶ τοιαύτην ὕβριν.

— Σταθῆτε, σταθῆτε, ἀνέκραξεν ὁ Ὄδουίνος, ὡς ἐὰν εἶχεν ἐξέλθει ψυχροῦ ὕδατος ἢ ὡς ἐὰν εἶχεν εἰσέλθει ἐντὸς θερμοῦ. Ἐύρηκα, τὸν ἀναγνώριζω.

— Πῶς;

— Τὸν ἤκουσα βλασφημοῦντα.

— Τὸ πιστεύω ἕκαστος, εὐρισκόμενος πρὸς τὴν θέσιν του, θὰ ἐβλασφήμει.

— Ναί, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐβλασφήμησε γερμανιστί.

— Μπᾶ!

— Εἶπε: Gott verdamme.

— Τότε, εἶναι ὁ Σχομβέργ.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, κύριε κόμη, αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Τότε, φίλτατε Ρεμῆ, ἐτοίμασον τὰς ἀλοιφάς σου.

— Διατί;

— Διότι, μετ' οὐ πολὺ, θὰ λάβει ἀνάγκην ἐπισκευῶν τὸ δέρμα του.

— Δὲν θὰ πράξῃτε τὴν ἀφροσύνην νὰ φονευθῆτε, ἐνῶ εἰσθε τόσοσ ὑγιῆς καὶ εὐτυχῆς, εἶπεν ὁ Ρεμῆ, καμμῶν τοὺς ὀφθαλμούς· ἰδοὺ, ὅτι ἡ ἁγία Μαρία ἡ Αἰγυπτία σὰς ἀνέστησεν ἄπαξ, ἴσως δὲ βαρυνθῆ νὰ ἐπαναλάβῃ θαῦμα, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ Χριστὸς δις μόνον ἔκαμεν.

— Ἀπ' ἐναντίας, Ρεμῆ, εἶπεν ὁ κόμης, δὲν ἐννοεῖς ὅποια ἐγκρατεία εὐτυχία νὰ παῖξῃ τις τὴν ζωὴν του, εὐτυχῆς ὢν, μὲ

τὴν ζωὴν ἐτέρου ἀνδρός. Σὲ βεβαίω, ὅτι οὐδέποτε ἐκτυπήθην εὐχαριστικῶς, ὁσάκις εἶχον ἀπολέσει μεγάλα ποσὰ εἰς τὰ παιγνίδιον ἢ εἶχον συλλαβεῖ ἀπιστοῦσαν τὴν ἐρωμένην μου ἢ εἶχον ἀφορμὴν νὰ αἰτιώμαι ἐμαυτοῦ. Ὅσακις ὁμως, ἀπ' ἐναντίας, τὸ βαλάντιόν μου ἦτο πλήρες, ἡ καρδιά μου ἐλευθερά καὶ ἡ συνείδησις μου ἤσυχος, μετέβην μετὰ τόλμης ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς· εἶχον τὴν χεῖρα ἀσφαλῆ, ἀνεγίνωσκον μέχρι τῶν μυχιαιτάτων τῆς ψυχῆς τοῦ ἀντιπάλου μου καὶ τον συνέτριβον διὰ τῆς τύχης μου.

— Μίαν στιγμὴν, μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Ὄδουίνος· οὐχ ἦττον, ἐὰν εὐαρεστήσθε, θέλετε στερηθῆ ταύτης τῆς ἡδονῆς. Φίλη μου, ὡραία κυρία μοι ἐπέβαλε νὰ ὀρκισθῶ, ὅτι θέλω διατηρήσει ὑμᾶς σφονκαὶ ἀβλαβῆ, ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ὅτι ὀφείλετε αὐτῇ τὴν ζωὴν καὶ ὅτι δὲν εἶναι τις ἐλεύθερος νὰ διαθέτῃ ὅ,τι ὀφείλει.

— Ἀγαθὲ Ρεμῆ! εἶπεν ὁ Βουσύ, βυθισθεῖς ἐν ἡδεῖ ρεμβασμῶ.

— Μὲ ἀποκαλεῖτε ἀγαθὸν Ρεμῆ, εἶπεν ὁ Ὄδουίνος, διότι ἐνήργησα νὰ ἐπανιδῆτε τὴν δέσποιναν Μονσορώ, ἀλλὰ θέλετε μὲ ἀποκαλέσει ἐπίσης ἀγαθὸν Ρεμῆ, ὅτε θέλετε ἀποχωρισθῆ αὐτῆς, τοῦ ὁποίου χωρισμοῦ ἡ ἡμέρα, δυστυχῶς, προσεγγίζει, ἐὰν μὴ ἐφθασε;

— Τί ἀγαπᾶτε; ἀνεφώνησεν ἐντόνως ὁ Βουσύ. Ἄς μὴ ἀστεϊζώμεθα ὡς πρὸς τοῦτο, κύριε Ὄδουίνε!

— Ἄ! δὲν ἀστεϊζομαι, κύριε ἀγνοεῖτε, ὅτι ἀπέρχεται εἰς τὴν Ἀνδεγαυίαν καὶ ὅτι ἐγὼ αὐτὸς θέλω ἀποχωρισθῆ τῆς δεσποινίδος Γερτρούδης; . . . Ἄ!

Ὁ Βουσύ δὲν ἡδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ διὰ τὴν φαινομένην ἀπελπισίαν τοῦ Ρεμῆ.

— Τὴν ἀγαπᾶς πολὺ; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Τὸ πιστεύω. . . ἀλλ' αὐτῇ. . . Ἐὰν ἡξεύρατε πῶς μὲ κτυπᾶ.

— Καὶ σὺ το ἐπιτρέπεις;

— Ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἐπιστήμην μ' ἠνάγκασε νὰ ἐρεύρω ἀρίστην ἀλοιφήν διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κυανωπῶν ἰχνῶν τῶν μολώπων.

— Τότε, ὦφειλες νὰ στείλῃς τινὰ δοχεῖα εἰς τὸν Σχομβέργ.

— Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τοῦ Σχομβέργ· συνεφωνήθη, ὅτι θ' ἀρήσωμεν αὐτόν νὰ ξεμουντζουρωθῆ ὡς καλλίον δύναται.

— Ναὶ καὶ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν δέσποιναν Μονσορώ ἢ μάλλον εἰς τὴν Ἄρτευν δὲ Μεριδόρ, διότι ἡξεύρεις. . .

— Ὄ! ναί, ἡξεύρω.

— Ρεμῆ, πότε ἀναχωροῦμεν;

— Ἄ! τὸ ὑπώπτευσον ὅσφ δυνατόν βραδύτερον, κύριε κόμη.

— Διατί;

— Πρῶτον μὲν διότι ἔχομεν εἰς τοὺς Παρισίους τὸν φίλτατον κύριον δοῦκα δ' Ἀνζεοῦ, ὅστις, τὴν χθεσινὴν ἐσπέραν, ὡς νομίζω, περιεπλάκῃ εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις, ὥστε βεβαίως ἔχει ἀνάγκην ἡμῶν.

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα, διότι ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, ὅστις οὐδαμῶς ὑποπτεῖται ὑμᾶς, ἴσως θὰ

συνελαμβάναν ὑπονοίας, ἐὰν ἐβλεπεν ὑμᾶς ἀναχωροῦντα συγχρόνως μετὰ τῆς συζύγου του.

— Καὶ τί μοι μέλλει;

— Ὄ! ναί! ἀλλὰ μέλλει πολὺ ἐμὲ, φίλτατε μοι κύριε. Ἀναλαμβάνω νὰ ἐπιδιορθῶν τὰ κατὰ τὰς μονομαχίας προξενούμενα τραύματα, διότι ὑμεῖς, ξιφομάχος πρώτης τάξεως, δὲν λαμβάνετε τραύματα σπουδαῖα· πλὴν δὲν ἀναλαμβάνω τὴν θεραπείαν τῶν ἐξ ἐγγχειριδίου τραυμάτων, τῶν καταφερομένων ἐξ ἐνέδρας καὶ ἰδίως ὑπὸ ζηλοτύπων συζύγων, οἵτινες εἶναι ζῶα, τὰ ὁποῖα κτυπῶσι πολὺ ἰσχυρῶς.

— Τί σημαίνει, φίλε μου, ἐὰν ἦναι πεπρωμένον νὰ φονευθῶ ὑπὸ τοῦ Μονσορώ!

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, θὰ φονευθῶ.

— Καὶ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, μετὰ ἓνα μῆνα, μετὰ ἔτος, ἡ δέσποινα Μονσορώ θέλει γίνεῖ τελεία σύζυγος τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἡ ψυχὴ σας, βλέπουσα τοῦτο ἐκ τῶν ἄνω ἢ ἐκ τῶν κάτω, θέλει ἐξοργίζεσθαι ματαίως, διότι δὲν θὰ δύναται νὰ ἐκντιωθῆ, ὡς μὴ ἔχουσα σῶμα.

— Ἐγχεῖς δίκαιον, Ρεμῆ, θέλω νὰ ζήσω.

— Δόξα τῷ Θεῷ! Δὲν ἀρκεῖ ὁμως νὰ ζήσετε, πιστεύσατέ μοι, ἀλλ' ὀφείλετε ἐπίσης νὰ εἰσακούσητε τῆς συμβουλῆς μου, δηλαδὴ νὰ εἰσθε περιποιητικὸς πρὸς τὸν Μονσορώ· ἐπὶ τοῦ παρόντος, ζηλοτυπεῖ ὑπερβολικῶς τὸν κύριον δοῦκα δ' Ἀνζεοῦ, ὅστις, ἐνῶ ὑμεῖς κατετρώγεσθε ὑπὸ τοῦ πυροτοῦ, περιεδιάβαζεν ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς κυρίας, ὡς ἰσπανὸς ἐρωτύλος, ἀφηνωρίσθη δ' ἔνεκα τοῦ συνοδεύοντος αὐτὸν Αὐριλύ.

— Νομίζω, ὅτι ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Βουσύ. Νῦν, ὅτε δὲν ζηλοτυπῶ τὴν ἀρκτον, θέλω νὰ ἐξημερώσω αὐτήν, ὅπερ θέλει εἶναι εἰς ἄκρον κωμικόν! Ἄ! τῶρα, Ρεμῆ, ζήτησόν μοι ὅ,τι θέλεις, τὰ πάντα μοι εἶναι εὐχερῆ, διότι εἰμαι εὐτυχῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἔκρουσέ τις τὴν θύραν καὶ οἱ δύο συνδαιτυμόνες ἐσιώπησαν:

— Τίς εἶ; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Ἐξοχώτατε, ἀπήντησέ τις ἀκόλουθος, εἰς εὐπατρίδης ζητεῖ νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς ὑμᾶς.

— Να μοι ὀμιλήσῃ τόσοσ ἐνωρίς. Τίς εἶναι;

— Κύριός τις ὑψηλός, φέρων ἐνδύματα ἐκ πρασίνου βελούδου καὶ περικνημίδας ροδόχρους, μὲ πρόσωπον ὀλίγον γελοῖον, ἀλλ' ὅστις φαίνεται τίμιος ἀνθρώπος.

— Ἄ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ, μήπως εἶναι ὁ Σχομβέργ;

— Εἶπεν, ὅτι εἶναι κύριος ὑψηλοῦ ἀναστήματος.

— Ἴσως εἶναι ὁ Μονσορώ.

— Ἄλλ' εἶπεν, ὅτι φαίνεται τίμιος ἀνθρώπος.

— Ἐγχεῖς δίκαιον, Ρεμῆ, οὐδέτερος τούτων εἶναι ἄς εἰσέλθῃ.

Ὁ ἀναγγελεῖς ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς θύρας μετὰ μίαν στιγμὴν.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ Βουσύ ἐνεσθαι

ταχέως ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἐπισκόπου, ἐνῶ ὁ Ῥεμῆ, ὡς διακριτικὸς φίλος, ἀπεσύρετο.

— Ὁ κύριος Σχικὼ ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ.

— Αὐτὸς οὗτος, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ὁ Γασκόνος.

Τὸ βλέμμα τοῦ Βουσύ προσηλώθη ἐπ' αὐτοῦ, ἐμφαίνον ἐκπληξιν, σημαίνουσαν προφανῶς:

— Κύριε, τί θέλετε ἐδῶ ;

— Ἐνεκα τούτου, ὁ Σχικὼ ἀπεκρίθη σοβαρῶς.

— Κύριε, ἔρχομαι νὰ ὑποβάλω ὑμῖν μίαν πρότασιν.

— Ὁμιλήσατε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ ἐκπληκτος.

— Τί μοι ὑπόσχεσθε, ἐὰν πράσχω ὑμῖν μεγάλην ἐκδούλευσιν ;

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐκδουλεύσεως, κύριε, ἀπεκρίθη περιφρονητικῶς ὁ Βουσύ.

Ὁ Γασκόνος ὑπεκρίθη ὅτι δὲν παρετήρησε τὸ περιφρονητικὸν ὕφος.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Σχικὼ, καθήσας καὶ σταυρώσας τὰς κνήμας του, παρατηρῶ, ὅτι δὲν μοι κάμνετε τὴν τιμὴν νὰ με προσκαλέσητε νὰ καθήσω.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Βουσύ ἐγένετο ἐρυθρόν.

— Εἶναι καὶ τοῦτο προσθήκη εἰς τὴν δοθησομένην μοι ἀμοιβήν, ἀφοῦ πράσχω ὑμῖν τὴν ἐκδούλευσιν.

Ὁ Βουσύ δὲν ἀπεκρίθη.

— Κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικὼ ἀταράχως, γνωρίζετε τὴν Ἐνωσιν ;

— Ἦκουσα νὰ λέγωσι πολλὰ περὶ αὐτῆς, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ, ἀρχίσας πῶς νὰ προσέχη.

— Λοιπόν, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικὼ, ἐν τιαυτῇ περιπτώσει, ὀφείλετε νὰ γινώσκετε, ὅτι εἶναι συναίτησιμος ἐντίμων χριστιανῶν, σκοποῦντων νὰ σφάξωσι θρησκευτικῶς τοὺς πλησίον των Οὐγονότους. Εἴσθε, κύριε, μέλος τῆς Ἐνώσεως ; . . .

Ἐγὼ εἶμαι.

— Ἀλλά, κύριε . . .

— Εἶπατε μόνον ναὶ ἢ ὄχι.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐκπληττωμαι, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἐλαβον τὴν τιμὴν νὰ ἐρωτήσω ὑμᾶς, ἐὰν εἴσθε μέλος τῆς Ἐνώσεως ; με ἤκουσατε ;

— Κύριε Σχικὼ, εἶπεν ὁ Βουσύ, δὲν ἀγαπῶ τὰς ἐρωτήσεις, τῶν ὁποίων ἀγνοῶ τὴν ἔννοιαν, ἐπομένως σὰς παρακαλῶ ν' ἀλλάξητε θέμα ὀμιλίας· μόνον δὲ θέλω περιμείνει ἐξ εὐπρεπειᾶς λεπτὰ τινὰ τῆς ὥρας, ὅπως σὰς εἶπω, ὅτι, μὴ ἀγαπῶν τὰς ἐρωτήσεις, δὲν ἀγαπῶ, κατὰ φυσικὸν λόγον, οὕτε τοὺς ἐρωτῶντας.

— Ἄριστα· ἡ εὐπρέπεια εἶναι εὐπρεπῆς, ὡς λέγει ὁ φίλτατος κύριος Μονσορώ, δταν ἦναι εὐδαίετος.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος Μονσορώ, τὸ ὅποιον ὁ Γασκόνος προέφερον ἄνευ ἐμφανοῦς ὑπαινιγμοῦ, ὁ Βουσύ ἐξηκολούθησε νὰ παρέχη προσοχήν.

— Αἶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, μήπως συνέλαβεν ὑπονοίας καὶ μοι ἀπέστειλε τὸν Σχικὼ, ὅπως με κατασκοπεύσῃ ; . . .

Ἦν δ' ἐξηκολούθησε μεγαλοφῶνως :

— Ἐμπρός, κύριε Σχικὼ, εἰς τὸ θέμα, διότι ἤξεύρετε, ὅτι μόνον ὀλίγα λεπτὰ μένουσιν.

— Ἄριστα, ἐπανελάβεν ὁ Σχικὼ ὀλίγα λεπτὰ εἶναι ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα· ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, δύνανται νὰ λεχθῶσι πολλὰ πράγματα· σὰς λέγω, λοιπόν, ἀποφεύγων νὰ σὰς ἐρωτήσω, ὅτι ἐὰν δὲν ἀνήκετε εἰς τὴν ἀγίαν Ἐνωσιν, ταχέως ὅμως καὶ ἀναμφιβόλως θέλετε συγκαταλεχθῆ εἰς αὐτήν, ἀφοῦ καὶ ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζιού ἀνήκει εἰς αὐτήν.

— Ὁ κύριος δ' Ἀνζιού! τίς σὰς τὸ εἶπεν.

— Αὐτὸς οὗτος, λαλῶν μοι αὐτοπροσώπως, ὡς λέγουσιν ἢ μᾶλλον ὡς γράφουσιν οἱ νομικοί, ὡς ἐν παραδείγματι ἔγραψεν ὁ ἀγαθὸς καὶ φίλτατος Νικόλαος Δαυιδ, ἢ λαμπὰς τοῦ *forum parisiense*, ἢ ὅποια ὅμως λαμπὰς ἐσθέσθη, χωρὶς νὰ ἦναι γνωστὸν τίς ἐφύσησεν αὐτήν· λοιπόν, ἐννοεῖτε, ὅτι, ἐὰν ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζιού ἀνήκει εἰς τὴν Ἐνωσιν, οὐδ' ὑμεῖς δύνασθε ν' ἀποφύγητε τοῦ νὰ γενῆτε μέλος αὐτῆς, ἀφοῦ εἴσθε ὁ δεξιὸς βραχίον αὐτοῦ. τί διάβολο. Ἡ Ἐνωσις ἤξεύρει ἄριστα τὸ συμφέρον τῆς, ἐπομένως, δὲν θὰ δεχθῆ ἀρχηγὸν μονόχειρα.

— Λοιπόν, κύριε Σχικὼ, ἔπειτα ; εἶπεν ὁ Βουσύ με ὕφος προφανῶς εὐπροσηγορότερον.

— Ἐπειτα ; ἐπανελάβεν ὁ Σχικὼ. Ἐὰν ἤσθε ἢ ἐὰν πιστευθῆ μόνον, ὅτι θὰ γενῆτε μέλος τῆς Ἐνώσεως, θὰ συμβῆ καὶ εἰς ὑμᾶς ὅ,τι συνέβη εἰς τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴν Ὑψηλότητα.

— Τί, λοιπόν, συνέβη εἰς τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα ;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Σχικὼ, ἐγερεῖς καὶ μιμούμενος τὴν στάσιν, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ εἶχε λαβεῖ ὁ Βουσύ, κύριε, δὲν ἀγαπῶ τὰς ἐρωτήσεις. ἐὰν δέ μοι ἐπιτρέπητε νὰ το εἶπω ἀμέσως, δὲν ἀγαπῶ οὐδὲ τοὺς ἐρωτῶντας, ἐπομένως ἐπιθυμῶ μεγαλῶς ν' ἀφήσω νὰ πάθετε ὅ,τι ἐπαθεν ἀπόψε ὁ κύριος σὰς.

— Κύριε Σχικὼ, εἶπεν ὁ Βουσύ με μειδίαμα, τὸ ὅποιον περιεῖχε πᾶσαν συγκεχωρημένην εὐπατρίδην αἰτησιν συγγνώμης, σὰς ἱκετεύω, ποῦ εὐρίσκεται ὁ κύριος δούξ ;

— Περυλακισμένος.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου τέσσαρες κλοϊφίλοι μου φρουροῦσιν αὐτόν, δηλαδὴ ὁ κύριος Σχομβέργ, ὅστις, τὴν ἐσπέραν τῆς χθές, ἐβάφη κυανοῦς, ὡς ἤξεύρετε, διότι διήρχεσθε ἐκεῖθεν κατὰ τὴν στιγμήν τῆς κατεργασίας αὐτοῦ· ὁ κύριος δ' Ἐπερών, ὅστις ἐγένετο κίτρινος ἐκ τοῦ φόβου του· ὁ κύριος Κουέλος, ὅστις εἶναι ἐρυθρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς, καὶ ὁ κύριος Μωζιρόν, ὅστις εἶναι λευκὸς ἐκ τῆς ἀνίας· τὸ θέμα εἶναι ἐξαισιον, διότι καὶ ὁ κύριος δούξ ἀρχίζει νὰ πρασινίξη ἐκ τοῦ φόβου, οὕτω δ' ἡμεῖς οἱ προνομιούχοι τοῦ Λούβρου θ' ἀπολαύσωμεν τὴν ἀρίστην θέαν τῶν χρωμάτων τῆς Ἰριδος.

— Ὡστε, κύριε, εἶπεν ὁ Βουσύ, πιστεύετε, ὅτι κινδυνεύει ἡ ἐλευθερία μου ;

— Κινδυνεύει, κύριε· μάλιστα δ' ὑπο-

θέτω, ὅτι, κατὰ ταύτην στιγμήν, βαίνουσιν . . . ὀφείλουσιν . . . ἢ ὄφειλον νὰ προβῶσιν εἰς τὴν σύλληψιν ὑμῶν.

Ὁ Βουσύ ἀνεσκίρτησεν.

— Ἀγαπᾶτε τὴν Βαστίλλην, κύριε δὲ Βουσύ ; Εἶναι καταλληλότερος διὰ μελέτας τόπος, ὁ δὲ κύριος Λαυρέντιος Τεστοῦ, ὁ διοικητὴς αὐτῆς, τρέφει πολὺ καλῶς τὰ περιστεράκια του.

— Θὰ μ' ἀνέκλειον εἰς τὴν Βαστίλλην ; ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, θὰ ἔχω εἰς τὸ θυλακίόν μου κατὶ ὡς τὴν διαταγὴν νὰ ὀδηγήσω ὑμᾶς ἐκεῖ, κύριε δὲ Βουσύ. Θέλετε νὰ το ἴδῃτε ;

Ὁ Σχικὼ ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου τῆς ἀναξυρίδος τοῦ διαταγῆν ἐν τάξει περὶ συλλήψεως τοῦ κυρίου Λαυδοβίκου δὲ Κλερμών ἀρχοντος τοῦ Βουσύ δ' Ἀμβοαζ.

— Σύνταξις τοῦ κυρίου δὲ Κουέλου, εἶπεν ὁ Σχικὼ εἶναι πολὺ καλὰ γεγραμμένη.

— Τότε, κύριε, ἀνεφώνησεν ὁ Βουσύ, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς πράξεως τοῦ Σχικὼ, μοὶ παρέχετε πραγματικῶς ἐκδούλευσιν ;

— Νομίζω ναί, εἶπεν ὁ Γασκόνος· εἴσθε τῆς γνώμης μου κύριε ;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Βουσύ, σὰς ἐξορκίζω νὰ προσερχθῆτε πρὸς με ὡς πρὸς τίμιον ἄνδρα· μήπως με σώζετε σήμερον, ὅπως με βλάψητε ἄλλοτε ; Λέγω δὲ τοῦτο, διότι ἀγαπᾶτε τὸν βασιλέα, ὅστις δὲν με ἀγαπᾷ.

— Κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Σχικὼ, ὑπεγερεθεὶς καὶ χαιρετίσας, σὰς σώζω, ἵνα σὰς σώσω· νῦν δὲ θεωρήσατε τὴν πρᾶξιν μου ὡς θέλετε.

— Ἀλλά, πρὸς χάριν, εἰς τί δέον ν' ἀποδώσω τσαούτην καλοκάγαθίαν ;

— Λησμονεῖτε, ὅτι ἤτησάμην ἀμοιβήν ;

— Εἶναι ἀληθές.

— Λοιπόν ;

— Ἄ ! κύριε ἐξ ὅλης καρδίας.

— Λοιπόν, θὰ πράξετε καὶ ὑμεῖς ὅ,τι ἂν αἰτήσω παρ' ἡμῶν ἡμέραν τινά ;

— Σὰς δίδω τὸν λόγον μου ὡς Βουσύ! ἀρκεῖ ἡ αἰτησίς σας νὰ εἶναι πραγματοποίησιμος.

— Τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Σχικὼ, ἐγερεθεὶς. Τώρα ἱπεύσατε, καὶ ἀπέλθετε. Ἐγὼ δὲ θὰ φέρω τὴν διαταγὴν πρὸς ὑμᾶς.

— Ἀλλά δὲν ὀφείλετε ὑμεῖς νὰ με συλλαβῆτε ;

— Τίνα μ' ἐκλαμβάνετε ; Εἶμαι εὐπατρίδης, κύριε.

— Πλὴν ἐγκαταλείπω τὸν κύριόν μου. Μὴ σὰς ἐλέγχῃ ἢ συνείδησις, διότι ἐκεῖνος ἤδη σὰς ἐγκατέλειψεν.

— Εἴσθε ἄξιος εὐπατρίδης, κύριε Σχικὼ, εἶπεν ὁ Βουσύ!

— Διαβόλε ! τὸ ἤξεύρω πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Γασκόνος.

Ὁ Βουσύ ἐκάλεσε τὸν Ὁδουῖνον.

Οὗτος, δέον νὰ τῷ ἀπονεύμεν δικαιοσύνην, ἤκροατο ὀπισθεν τῆς θύρας καὶ εἰσῆλθε παραχρῆμα.

— Ρεμῆ ! ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ, Ρεμῆ, τοὺς ἱππους μας.

— Εἶναι ἔτοιμοι, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Ρεμῆ.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὁ νέος οὗτος ἔχει πολὺ πνεῦμα.

— Διάβωλε ! εἶπεν ὁ Ρεμῆ, τὸ ἤξεύρω πολὺ καλᾶ.

— Ἀμφότεροι οὗτοι ἀντεχαιρετίσθησαν. Ὁ Βουσύ ἔλαβε ποσότητάς τινας σκούδων, τὰ ὅποια ἔθεσεν εἰς τὰ θυλακία ἐαυτοῦ καὶ τοῦ Ρεμῆ.

Μετὰ δὲ τοῦτο, χαιρετύσας τὸν Σχικῶ καὶ ἐκφράσας αὐτῷ τὰς εὐχαριστίας του, ἤτοιμαζέτο ν' ἀπέλθῃ.

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπεν ὁ Σχικῶ, πλὴν ἐπιτρέψατέ μοι νὰ παρασταθῶ εἰς τὴν ἡμετέραν ἀναχώρησιν.

Παρηκολούθησε δὲ τὸν Βουσύ καὶ τὸν Ρεμῆ μέχρι τῆς μικρᾶς αὐλῆς τῶν ἵπποστασίων, ὅπου, πραγματικῶς, δύο ἵπποι μετὰ τῶν ἐπιπίων ἐκρατοῦντο ὑφ' ἐνὸς ἀκολούθου.

— Καὶ ποῦ ὑπάγομεν ; εἶπεν ὁ Ρεμῆ, ἐνῶ ἐλάμβανε τὰ ἵνια τοῦ ἵππου του.

— Ἀλλὰ . . . εἶπεν ὁ Βουσύ, πραγματικῶς δισταζὼν ἢ φκινόμενος ὅτι ἐδίσταζε.

— Τί λέγετε διὰ τὴν Νορμανδιαν, κύριε ; εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἐνῶ, ὡς εἰδήμων, ἐξήταζε τοὺς ἵππους.

— Ὅχι, ἀπεριρίθη ὁ Βουσύ, εἶναι πολὺ πλησίον.

— Ἀλλὰ τί λέγετε διὰ τὴν Φλαμανδίαν ; ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικῶ.

— Εἶναι πολὺ μακρὰν.

— Νομίζω, εἶπεν ὁ Ρεμῆ, ὅτι θ' ἀποφασίσετε διὰ τὴν Ἀνδεγαυίαν, ἥτις εἶναι εἰς λογικὴν ἀπόστασιν· δὲν ἔχει οὕτω, κύριε κόμη ;

— Ναί, ἔστω διὰ τὴν Ἀνδεγαυίαν, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐρυθρίασας.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ρεμῆ, ἀφοῦ ἀπεφασίσατε καὶ πρόκειται ν' ἀπέλθητε . . .

— Παραχρῆμα.

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀποχαιρετίσω ὑμᾶς ; μνημονεύετέ μου εἰς τὰς προσευχάς σας.

Ὁ ἀξίος εὐπατρίδης ἀπεσῦρθη σοβαρὸς καὶ μεγαλοπρεπῆς, σύρων τὸ μακρὸν ζιφὸς του εἰς τὰς γωνίας τῶν οἰκιῶν.

— Τί ὅμως εἶναι τὸ πεπρωμένον, κύριε, εἶπεν ὁ Ρεμῆ.

— Ἄς σπεύσωμεν ! ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ, ἴσως δὲ καταρθάσωμεν αὐτήν.

— Ἄ ! κύριε, εἶπεν ὁ Ὠδούνος, ἐὰν ὑποβηθῆτε τὴν εἰμαρμένην, στερεῖτε αὐτὴν τῆς ἀξίας της.

Ἀπῆλθον.

Ἐπεταί συνέχεια.

Δμλ.

Ο ΔΙΘΟΓΛΥΦΟΣ

YHO

BONAVENTURE SOULAS

A'

Περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος, αἱ Βρυγίαι παρίστων θέαν ἡσοφανῆ. Αἱ στενωποί, αἱ ὑψηλαὶ οἰκίαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ζυλίνας, χρωματισμέναι δὲ διὰ διαφόρων χρωμάτων, αἰκωνοειδεῖς στέγαι, κεκοσμημέναι διὰ καπνοδόχων καὶ ἀνεμοδεικτῶν, στρεφόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, αἱ πλατεῖαι, περιβαλλόμεναι διὰ πυκνῶν δέν-

δρων, οἱ καθαρὸι ὄχετοί, δι' ὧν ἔρρεεν ἀφθονοὺς καὶ διαυγῆς ὕδωρ, ὁ παιδρὸς καὶ εὐθυμὸς ὄχλος, πίνων τὸν μηλίτην ὑπὸ χλοερὰς σιαδάς καὶ χορεύων ὑπὸ τὸν ἤχον ἀσκού, πάντα ταῦτα καθίστων εἰς τὸν ὁδοιπόρον εὐάρεστον τὴν πόλιν.

Διὰ τοῦ ἐμπορίου αὐτῶν, ἐκτεινομένου ἐν ἀπάσῃ τῇ Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, διὰ τῆς βιομηχανίας, περιλαμβανούσης πάντα τὰ εἶδη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διὰ τῶν πανηγύρεων, εἰς ἃς προσήρχοντο ἐξ ἀπασῶν τῶν χωρῶν, διὰ τῶν σοφῶν αὐτῶν, οἵτινες τὰς ἐλάμπρυνον καὶ διὰ τῆς μακροχρόνιου διαμονῆς διαφόρων πριγκίπων καὶ ἐκπτώτων βασιλέων, αἱ Βρυγίαι ἐγένοντο σχεδὸν ἄλλαι Ἀθῆναι, ὡς πρὸς τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὴν παιδείαν.

Ἐν τινι τῶν ἀριστοκρατικωτέρων ὁδῶν κατῴκει ὁ κύρ Ἀθραάμ Μίλλερ, λιθοκόλλητής, φημιζόμενος ἐπὶ τῇ ἐπιτηδειότητι αὐτοῦ ἐν τῇ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐπεξεργασίᾳ. Οἱ διαβάται ἐξίσταντο, βλέποντες τὰ ἐν τῇ προσόψει τοῦ ἐργαστηρίου του ἐκτιθέμενα πλούτη, προκαλοῦντα διαδοχικῶς βλέμματα, διαλογισμοὺς καὶ πληρεῖς ἐπιθυμιῶν στεναγμούς. Οἱ μὲν παρητήρουν κύπελλα, γεγλυμμένα μετ' αὐστηροτάτης καὶ λεπτοτάτης φιλοκκλίας— καθόσον ὁ κύρ Μίλλερ ἦτο ἐκ τῶν πρώτων ὅστις ἐσπούδασε καὶ παρηκολούθησε τὴν ἐπενεχθεῖσαν διὰ τῆς ἀναγεννήσεως εἰς τὰς τέχνας μεταβολὴν— οἱ δὲ ἴσταντο ἐφ' ὀλοκλήρους ὄρας, παρατηροῦντες τὰ ἐπιβλήματα, τ' ἀκτινοβολοῦντα δισκάρια καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἀχραντα μυστήρια.

Ἐλεγον πολλὰ ἀφορῶντα τὴν πορυσίαν τοῦ κοσμηματοπώλου, ἀλλ' οὗτος ὑπερησπίζετο ὅσον ἡδύνατο, διὰ τοῦ λόγου, τῶν ἀπλῶν ἐνδυμάτων του καὶ τῶν γλίσσων αὐτοῦ ἐξόδων.

Μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν ἐργατῶν, οὓς ἀπησχόλει ὁ κύρ Ἀθραάμ, διεκρίνετο εἰς, ἀνώτερος πάντων τῶν ἄλλων κατὰ τὸν χαρακτῆρα, τὴν εὐφυίαν καὶ τὴν φιλεργίαν αὐτοῦ, ὅστις ὀνομάζετο Λουδοβίκος Δὲ Βέρκεν.

Μόλις εἰκοσάτης, ἐκέκμητο ἤδη πάσας τὰς χάριτας τῆς νεότητος· ἡ μέλαινα καὶ βοστρυχώδης αὐτοῦ κόμη ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὠμων του καὶ ἐκάλυπτε κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ ἐκ μέλανος βελούδου κολόβιον του, ὁ λεπτὸς καὶ ἀνυψωμένος αὐτοῦ μύσταξ ἐσκίαζε τὰ ῥόδινα καὶ λεπτοφυῆ χεῖλη του· οἱ δὲ κυανοὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ προσέθετον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του διαύγιαν παρημοίαν πηγίου ὕδατος, ἐν ποτηρίῳ βοημικοῦ κρυστάλλου.

Ἐκ τοῦ δικεκριμένου βαδίσματός του, τῆς ὀμιλίας του, ἀπηλλαγμένης πάσης χυδχαίας καὶ κοινῆς ἐκφράσεως, ἦτο εὐκολον, εὐθὺς ὡς τὸν ἐβλεπέ τις, νὰ μαντεύσῃ τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν του.

Ὁ Λουδοβίκος Δὲ Βέρκεν, ὡς τὸ ὄνομα αὐτοῦ δεικνύει τοῦλάχιστον, ἀνῆκε τῶν ὄντι εἰς εὐγενῆ οἰκογένειαν. Ἀλλὰ, κατὰ τοὺς τελευταίους πολέμους τῆς Γερμανίας, οἱ πρόγονοὶ του ἀπώλεσαν τὴν πορυσίαν αὐτῶν, κατακτηθεῖσαν, καὶ ἕνεκα τούτου δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κληροδοτήσωσιν εἰς τὸν

τελευταῖον αὐτῶν ἀπόγονον εἰμῆ ἐπιφανὲς ὄνομα.

Ἄνευ αἰσχύους καὶ θλίψεως, ὁ Λουδοβίκος, κατέλιπε τὸ ξίφος τοῦ δεσπότη καὶ ἔλαβε τὴν σφύραν τοῦ χρυσοχόου.

Τὰ μᾶλλον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κοσμηματοπώλου ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Δὲ Βέρκεν θαυμαζόμενα, δὲν ἦσαν οὔτε οἱ μαργαρίται, οὔτε ὁ αὐγάζων ἀργυρὸς, οὔτε ὁ γεγλυμμένος χρυσοῦς.

Τίνα λοιπὸν ἦσαν ;

Δύο μέλανες ὀφθαλμοί, στόμα πάντοτε μειδιῶν καὶ ἡμίανοικτον, ὡς κάλυξ ῥόδου, τράχηλος λευκότατος, δυνάμενος ν' ἀπελπίσῃ κύκνον, σῶμα λεπτοφυές, κινούμενον ὡς τὸ στέλεχος ἀνθους ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου, κόμη ξανθὴ ὡς ὁ κιτρινίζων στάχυς ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου τοῦ ἰουλίου καὶ δύο μικραὶ χεῖρες μετὰ λεπτῶν καὶ εὐκαμπτων δακτύλων.

Τὸ σύνολον δὲ τοῦτο ἀπετέλει τὴν Μαργαρίταν Μίλλερ.

Γλυκεῖα, ὀλίγον δειλὴ, νοήμων μετὰ παιδικῆς ἀφελείας καὶ ἀγγελικῆς ἀθωότητος, ἦτο ἡ ὠραιότερα πασῶν τῶν νεανίδων τῆς ἡλικίας αὐτῆς.

Ἐκέκτητο πάντα τὰ προτερήματα, τὰ καθιστῶντα γοητευτικὸν τὸ πῦλον αὐτῆς· ἐκέκμητο ὡς νηρητὶς, καὶ ὅταν ἔψαλλε, τὰ πτηνὰ, καθήμενα ἐπὶ τῶν πλησίον δένδρων, ἐσιώπων ἵνα ἀκροασθῶσι καὶ ἴσως ἵνα διδαχθῶσιν.

Οὐδέποτε ἡ τύχη εἶχε ἐνώσει δύο πλάσματα τόσον ἀντάξια ἀλλήλων· ὅθεν εὐκολον νὰ μαντεύσῃτε πόσον ὀλίγον ἐβράδυναν ν' ἀγαπηθῶσι. Θέσατε δύο τρυγόνας ἐν τῷ αὐτῷ κλωβῷ καὶ μετ' ὀλίγον θά τας ἴδητε νὰ ραμφροκοπῶνται καὶ νὰ τρύζωσιν ἐναμιλλῶς.

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα ὄντα.

Κατὰ πρῶτον, οὔτε ὁ Λουδοβίκος οὔτε ἡ Μαργαρίτα ἐνόησάν τι, κατόπιν ὅμως ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις αὐτῶν μετεβλήθη εἰς συμπάθειαν. Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἐτόλμα νὰ παρατηρήσῃ τὴν νεανίδα καὶ ἐν τούτοις ὑπέφερον ὁσάκις ἐπὶ στιγμὴν δὲν τὴν ἐβλεπεν. Ἡ Μαργαρίτα, ἀφ' ἑτέρου, δὲν ἐτόλμα νὰ ρίψῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ἐργάτου, καὶ ἐν τούτοις ἡ καρδία αὐτῆς ἐπαλλε ταχέως ὅτε, κατὰ τὴν ὠραν τοῦ γεύματος, ἐξήρχετο οὗτος τοῦ ἐργαστηρίου.

Ὁ μὲν Λουδοβίκος διεκοπτε τὴν ἐργασίαν του, ὅτε ἡ Μαργαρίτα ἔψαλλεν, ἐκείνη δ' ἄφινε τὴν βελόνην ὅτε ὁ νεκρὸς ἐργάτης ὠμίλει.

Ἐν τῇ ἀθωότητι αὐτῶν δὲν ἐνόουον τὴν πάλιν τῆς καρδίας των, ἀλλ' ὅτι ἀμφότεροι θαυμασιῶς ἠσθάνοντο ἦτο ὅτι δὲν ἠδύναντο εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζήσωσιν ὁ εἰς μακρὰν τοῦ ἄλλου.

Ἡ Μαργαρίτα ἠγάπα τὴν ἀνάγνωσιν, συνεπῶς τοῦτο ἦτο καὶ τὸ πάθος τοῦ Λουδοβίκου. Πολλάκις τὴν ἐσπέραν, περατουμένης τῆς ἐργασίας, ὁ νεανίας ἐλάμβανε βιβλίον τι καὶ ἀνεγίνωσκε μεγαλοφῶνως. Ὑποδουλουμένη ὑπὸ τῆς φωνῆς ἐκείνης, τῆς τόσον γλυκείας, ἡ Μαργαρίτα,

ὕπὸ τὸ αὐτὸ θέλημα ἐλκυομένη, ὕφ' ὃ καὶ ἡμεῖς πρὸς πᾶν τὸ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ ἐναρμονίως ἀντηχοῦν, ἐπλησίαζε βαθμηδὸν πρὸς αὐτόν, καί, χωρὶς νὰ προσέχωσι καὶ νὰ συναισθάνωνται, εἰλκύετο μετ' ὀλίγον ἐκείνη πλησίον τοῦ ὠραίου ἀναγνώστου, τὴν σιαγόνα αὐτῆς ἐρείδουσα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ μιγνύουσα τὴν ἀναπνοὴν αὐτῆς μετὰ τῆς ἀναπνοῆς ἐκείνου. Καθ' ἑκάστην ἐσπέραν, διῆγον οὕτω, αἰσθανόμενοι τὰς αὐτὰς συγκινήσεις, κλαίοντες ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ἀτυχίαις καὶ γελῶντες ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ἡδοναῖς, εὐτυχεῖς δ' ὅτε οἱ ἥρωες τῶν ἀναγινωσκομένων βιβλίων ἐξήρχοντο νικηταὶ κατὰ τῶν ἐχθρικών παγίδων.

Πῶς συνέβη τοῦτο; οὔτε ὁ Λουδοβίκος, οὔτε ἡ Μαργαρίτα τὸ ἔμαθόν ποτε, ἀλλὰ πολλάκις, εὐρεθέντες ἐγγύτατα ἀλλήλων, τὸ στόμα τοῦ νεαροῦ ἐργάτου ἐπέψαυε τὸν τράχηλον τῆς νεαρῆς Μαργαρίτας· ἐκείνη δ' ἐκ τούτου ὑφίστατο πόνον ἰσχυρόν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ παραπονεθῆ, διότι ὁ πόνος ἐκείνος οὐδὲν ἀπ' ἐναντίας τῇ προὔζειναι κακόν.

Ἡμέραν τινα, ὅτε ὁ Λουδοβίκος Δὲ Βέρκεν ἀνεγίνωσκε τὴν ἱστορίαν τῆς *Ωραίας Μαγγελόνης* καὶ τοῦ *Πέτρου τῆς Προβηγίας*, ἡ ἀνάγνωσις αἰφνης διεκόπη καὶ ἔκαστος τούτων ἤρξατο νὰ σκέπηται.

Ἡ μὲν Μαργαρίτα ἐνόμισεν ὅτι ἤκουε τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἱστορίαν, ἀκούουσα τὴν τῆς ὠραίας Μαγγελόνης, ὁ δὲ Λουδοβίκος Δὲ Βέρκεν ἐπαύτισεν ἑαυτὸν μετὰ τοῦ Πέτρου τῆς Προβηγίας. Αὕτη εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐγνώρισαν τὸ ὄνομα τοῦ αἰσθηματος, ὅπερ πρὸς ἀλλήλους ἔτρεπον· ἦτο δὲ τοῦτο: "Ἐρω.

B'

Πρωτὴν τινα, πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν λοιπῶν ἐργατῶν, ὁ Λουδοβίκος Δὲ Βέρκεν, εἰσελθὼν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, διηθύνθη πρὸς τὸν κύρ 'Αβραάμ, ἐγειρόμενον λίαν ἐνωρὶς καὶ καθήμενον πρὸ δίσκου πλήρους χρυσῶν κερματίων.

— Κύριε, συγχωρήσατέ μοι νὰ σὰς ἀπασχολήσω ὀλίγον, εἶπεν ὁ νεανίας ὅπως συγκεκινημένος.

— "Α! σὺ εἶσαι, Λουδοβίκε, ἀπεκρίθη ὁ λιθοκολλητής, στρέψας τὴν κεφαλὴν καὶ παρατηρήσας τὸν ἐργάτην του· καὶ τί σὲ ἠνάγκασε νὰ ἔλθῃς τόσον ἐνωρὶς; Καλῶς ἦλθες, καὶ τί ἔχεις ἀρὰ γε νὰ μ' ἐρωτήσης, ἡξεύρεις ὅτι εἰμφορεῖς νὰ ὀμιλήσῃς ἀφόβως. "Ἄς ἴδωμεν! ὀμίλει λοιπόν.

— "Ὅ, τι ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ μ' ἐνδιαφέρει παράπολν καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐδίστασα νὰ σὰς ὀμιλήσω περὶ αὐτοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος.

— "Ἐκαμὲς ἀσχημα, παιδί μου, διέκοψεν ὁ κύρ 'Αβραάμ. "Ἐάν, τῶνόντι, ὅ, τι ἔχεις νὰ μοι ἐμπιστευθῆς εἶνε σοβαρότατον, δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔπρεπε νὰ μοι τὸ εἴπῃς ταχύτερον. Λοιπόν, ὀμίλησον, ὅπως θὰ ὀμίλεις εἰς τὸν πατέρα σου.

— Οἱ λόγοι σας μ' ἐνθαρρύνουν, ὑπέλαβεν ὁ Λουδοβίκος. . . Κύριε, ἀπὸ ὀκταετίας ἐργάζομαι εἰς τὸ κατὰσθημά σας,

θὰ ἡδυνήθητε δὲ βεβαίως νὰ μὲ γνωρίσετε καὶ νὰ μ' ἐκτιμῆσετε.

Ἐπὶ ταῖς λέξεσι ταύταις, ὁ κοσμηματοπώλης ἔλαβε τὰς χεῖρας τοῦ νεαροῦ ἐργάτου, καὶ τῷ εἶπεν:

— Ὡς πρὸς τοῦτο σὲ συχαίρω καὶ σπανίως, τὸ ὁμολογῶ, ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ συχαρῶ τινὰ ἐκ τῶν διαφόρων νέων. οἵτινες εἰργάσθησαν πλησίον μου. Ἡ διαγωγή σου εἶνε καθ' ὅλα ἐξαιρετός· εἶσαι δραστήριος, φίλεργος καὶ σοβαρός· οὐδέποτε ἀμφέδελον περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν συμβουλῶν σου εἰς ἐκάστην παρουσιασθεῖσαν περίστασιν καὶ πάντοτε νητύχησα. Ἰδοὺ ἡ γνώμη μου· ἀλλὰ διατὶ ἐρυθρίξῃς ὡς κόρη. Ἐξάκολούθει ὡς εἰς τὸ παρελθόν καὶ θὰ ἴδῃς μετ' ὀλίγον, ὅτι ἡξεύρω νὰ διακρίνω τὴν ἀληθῆ ἀξίαν. . . Ἀλλὰ, ἐπειδὴ εἰς τὴν ἡλικίαν μου, καθὼς ἡξεύρεις, φιλε σου, λησμονεῖ τις ταχύτερον, διὰ τοῦτο, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοι ὑπενθυμίξῃς τὴν ὑπόσχεσίν μου.

Ὁ κύρ 'Αβραάμ, μετ' ὅλην τὴν ἡλικίαν του, ἐψεύδετο, κατηγορῶν τῆς μνήμης του· τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι αὕτη διετηρεῖτο ἐξαισιῶς. Ἀλλ' ἐν ἐνίοτε ἐλησμονεῖ νὰ πληρῶσῃ τοὺς ἐργάτας του, τὸ τοιοῦτο συνέβαινε, διότι ἦτο χρυσοχόος καὶ συνεπῶς εἰς ἄκρον φιλάργυρος.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπεκρίθη μετὰ διαχύσεως καὶ ὄλως συγκεκινημένος ὁ Λουδοβίκος· θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τοὺς λόγους σας, διότι, κατὰ τὴν γνώμην μου, οὐδεμία καλλιτέρα καὶ ἀξιοπρεπεσττέρα ἀνταμοιβὴ ὑπάρχει δι' ἐργάτην, τοῦ ν' ἀπολαμβάνῃ τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ τῆς ἀγάπης τῶν προϊσταμένων του. . .

Εἶτα ὑπέλαβε:

— Γνωρίζετε, ὄχι βεβαίως ἀπὸ ἐμὲ, ὅποια ὑπῆρξεν ἡ οἰκογένειά μου καὶ ὅποιοι οἱ πρόγονοί μου;

— Ἡ οἰκογένεια Βέρκεν, διέκοψεν ὁ κύρ Μίλλερ, ἦτο μία τῶν ἐπιφανεστέρων τῆς χώρας, ἐξ αὐτῆς διαδοχικῶς ἐβλάστησαν σεβάσμιοι καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες, διοικηταὶ χωρῶν, ἐπιδέξιοι διπλωμάται, ἐνδοξοὶ πολεμισταί, ῥιψοκίδνου καὶ εἰς τὴν πατριδα τῶν ἀφοσιωμένοι ναυτικοί, σοφοὶ διάσημοι καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην· ἐπλούτισε τὴν χώραν δι' ὠφελίμων μνημείων, διὰ μεγαλοπρεπῶν ἀνακτόρων, δι' ἀξιοπαρατηρήτων στοῶν, ἐν οἷς θαυμάζει τις τ' ἀριστουργήματα τῶν ἡμετέρων κλλιτεχνῶν. . . Καὶ ἐν τοσοῦτῳ ὑπάρχει πράγμα τι ἐν τῇ οἰκογενείᾳ σου ἡρωϊκώτερον τῶν ἀγῶνων καὶ τῶν πολέμων, ἐν οἷς ἔλαμψεν ἡ ἀξία καὶ τὸ θάρρος τῶν προγόνων σου, εἶνε δὲ τοῦτο ἡ ἀξιοπρέπεια, μετ' ἧς ὁ πατήρ σου, ὁ ἀδελφός σου καὶ σὺ ὑπερέτατε τὰς καταδρομὰς τῆς τύχης. Καταστραφέντες, ἐπεδόθητε ἀνευ αἰσχύνης εἰς τὴν ἐργασίαν· διὰ τοιαύτην ἀπόφασιν ἀπαιτεῖτο γενναιοψυχία. Ἐκεῖνος ὅστις βαδίζει πρῶτος εἰς τὴν μάχην, ἐκεῖνος ὅστις περιβαλλεται ὑπὸ δόξης καὶ διαπραττεῖ ἀνδραγαθήματα, ἀντάξια τῶν γενναίων αὐτοῦ προγόνων, ποτὲ δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος, ἐὰν ἡ εἰμαρμένη τὸ ἤθελε, νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ταπεινὸν ἐργαλεῖον

τοῦ ἐργάτου καὶ νὰ κερδίξῃ τὸν ἄρτον διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου του.

Ὁ Λουδοβίκος Δὲ Βέρκεν ἐνόμισεν ὅτι, πλέον ἢ ποτέ, ἐπέτυχεν ἐν τῇ αἰτήσῃ, ἣν εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀποτείνῃ πρὸς τὸν κύρ 'Αβραάμ, καὶ διὰ τοῦτο ὠμολόγησε μετὰ δειλίας ὅτι τὸ αἴτιον, τὸ ὀδηγήσαν αὐτόν τόσον ἐνωρὶς ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, ἦτο ὁ πρὸς τὴν Μαργαρίταν ἔρωσ του καὶ ἡ πρόθεσίς του νὰ τὴν συζευχθῇ.

Μόλις ὁ Λουδοβίκος Δὲ Βέρκεν ἀνεκοίνωσε τὴν αἰτησίαν του, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, καί, τρέμων, περιέμενε ταπεινῶς, ὡς κατηγορούμενος, τὴν ἀπόφασιν τοῦ κύρ Μίλλερ.

Κατ' ἀρχὰς οὗτος ἐνόμισεν ὅτι κακῶς ἀντελήφθη τῶν λόγων τοῦ Λουδοβίκου, καὶ πράγματι ἦτο δυνατόν τοῦτο, διότι μεγάλη ταραχὴ καὶ συγκίνησις ὑπῆρχεν εἰς τοὺς διακεκομμένους λόγους τοῦ νεανίου· ἀλλὰ, ἰδὼν τὸν τρόπον καὶ τὴν ὠχρότητα τοῦ Λουδοβίκου, δὲν ἐβράδυνε νὰ καταπεισθῇ.

Μετὰ τοὺς λόγους αὐτοῦ, τοὺς ἀφορῶντας τὴν διαγωγὴν τοῦ νεαροῦ ἐργάτου, καὶ τὰ ἐγκώμια τῆς οἰκογενείας του, ἦτο ἀδύνατον ὅπως ν' ἀρνηθῇ· καὶ ἐν τοσοῦτῳ, ὅστις δῆποτε ἐγνώρισε τὸν κύρ 'Αβραάμ θὰ εὐρίσκε τὴν πρότασιν τοῦ Λουδοβίκου λίαν ἀπερίσκεπτον· διότι ὁ πλούσιος κοσμηματοπώλης ἦν ὡς τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ ἐν τῇ τέχνῃ ἐπιτηδειότητι ἄκραν φιλαργυρίαν· ὅθεν οὐδόπως τὸν ἐνδιέφερεν ἡ εὐκλεία τοῦ ἐργάτου αὐτοῦ, ὅστις οὐδὲν συστατικὸν εἶχεν ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἤθελε νὰ κέκτηται ὁ γαμβρός του.

Ἐνώπιον διαλεγομένου δειλοῦ, ὡς ὁ Βέρκεν, δὲν ἡδύνατο ποσῶς νὰ μένῃ ἐπὶ πολὺ ἀφωνος ὁ κύρ 'Αβραάμ· ἐὰν δ' ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει, ἔμεινε πρὸς στιγμὴν, τὸ τοιοῦτο προήλθεν ἐκ τοῦ ἀπροόπτου τῆς αἰτήσεως τοῦ νεανίου.

Δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ σύνθημα αὐτοῦ ὕψος προτρέψας τὸν Λουδοβίκον Δὲ Βέρκεν νὰ μὴ ἀποβλέπῃ τόσον ὑψηλὰ· προσέθηκε δὲ, ὅτι συγγένεια μετὰ τῆς οἰκογενείας Βέρκεν τὸν ἐτίμα μὲν λίαν, ἀλλ' ὅτι αὕτη δὲν ἡδύνατο εἰμὴ νὰ εἶνε ἐπιζήμιος εἰς τὸν Βέρκεν, ὡς μέλλουσα ν' ἀπομακρύνῃ τὴν ἐκτίμησιν τῶν φίλων αὐτοῦ, οἵτινες μετὰ δυσαρσεκειᾶς θὰ τὸν ἔβλεπον ταπεινούμενον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, οἱ ἐργάται, εἰσελθόντες, ἤρξαντο τῆς ἡμερησίας ἐργασίας, ὅθεν ὁ νεαρός Λουδοβίκος ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῇ. Διευθυνόμενος πρὸς τὸν ὀκρίβαντα αὐτοῦ, συνήντησε τὴν Μαργαρίταν, περιμένουσαν αὐτόν, διότι ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς εἶχεν εἰδοποιηθῆ ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς περὶ τοῦ διαθήματος αὐτοῦ. Ἰδοῦσα ὅμως αὐτὸν ἀποσυρόμενον ὠχρὸν καὶ περιλυπὸν, ἐμάντευσε τὰ πάντα· ἀλλὰ, μὴ τολμήσασα νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἔλαβε τὴν χεῖρά του, ψυχρὰν ὡς ὁ θάνατος, καὶ τὴν ἐσφιγξεν ἰσχυρῶς, ὡς εἰ ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ: Θάρος! Γ. ΣΦΟΙΝΗΣ.¹

¹Ἐπεται τὸ τέλος.

1. Τῷ κ. Γ. Σφοῖνῃ ὀφείλονται καὶ αἱ μεταφράσεις τοῦ *Μικροῦ Προδότου*, καὶ *Ἡμέρα Γάμων*. Σ. Δ.